

Comemorarea Zilei Holocaustului în obștea evreiască din România

CUVÂNTAREA PREȘEDINTELUI ROMÂNIEI



Eminența Voastră, Domnule Șef Rabin,
Onorată asistență,

Solemnitatea ce ne reunește azi pentru a omagia amintirea martirilor exterminați de fasciști și nașiști în anii celui de-al doilea război mondial ne îndeamnă să ne plecăm frunțile cu pioșenie în memoria celor dispăruți.

Toate popoarele Europei și multe alte popoare ale lumii au cunoscut tragedia războiului, au înregistrat pierderi uriașe de valori materiale și de vieți omenești. Un loc aparte îl ocupă însă tragedia trăită de poporul evreu.

Omenirea nu poate și nu trebuie să uite că Holocaustul a însemnat pierirea, în chinuri groaznice, a șase milioane de evrei, dintre care un milion de copii au fost arși în cuptoare. Holocaustul împotriva acestui popor se înscrie în istoria civilizației ca o pagină neagră, care obligă la reflecție asupra condiției privind relațiile interetnice și, în general, relațiile între popoare. Abominabilele crime împotriva unui popor care a dat omenirii nepieritoare valori spirituale și materiale sunt astăzi condamnate de întreaga lume civilizată. Este de datoria statelor să adopte măsuri care să împiedice repetarea unor atare tragedii.

Un popor care în urmă cu peste trei mii de ani și-a întemeiat un stat, clădind unul din cele mai vechi orașe ale lumii — Ierihon —, a fost silit de vitregiile istoriei să trăiască două mii de ani în diasporă. Prigonit, umilit, lipsit de apărare, ars pe ruguri pentru a fi forțat să-și lepede identitatea și să-și repudieze credința, poporul evreu și-a păstrat credința străbună, nutriend neîncetat speranța că își va reîntemeia statul său național. Poporul evreu are azi din nou statul său, Statul Israel.

Am fost și am văzut Israelul. Am cunoscut oameni politici și oameni de știință, de artă, de cultură israelieni. Am stat de vorbă cu oameni simpli. Am fost impresionat de setea de viață a unui popor vrednic, care a transformat stânci și deșerturi într-o țară înfloritoare, cu o economie competitivă, cu o știință și cultură

remarcabile. Mulți evrei, originari din România, care au adus contribuții apreciate la reînălțarea Israelului, își mărturisesc dragostea față de țara în care s-au născut și mențin acolo o viață culturală românească, cu ziare, reviste și cărți ce apar în limba română.

Relațiile dintre evrei și români, împletite de-a lungul secolelor, se dovedesc trainice. De altfel, România se poate mândri că are relații diplomatice neîntrerupte cu Israelul, de la început și până astăzi. Aceste relații cunosc, în prezent, o dezvoltare benefică pentru ambele state.

În trecutul istoric al României, evreii au adus numeroase dovezi de dragoste și devotament pentru țara care i-a primit cu ospitalitate. Aș aminti de Cronica istoricului Ortelius, în care se arată că în armata lui Mihai Viteazul au luptat și ostași evrei care au fost masacrați odată cu ostașii români, după asasinarea marelui Voievod, Mihai Viteazul. În rândul fruntașilor Revoluției de la 1848, găsim și pe pictori evrei Barbu Iscovescu și C.D. Rosenthal. Este celebră ambulanța „Zion”, alcătuită din șase trăsuri, sanitare și una de aprovizionare, care a participat eroic în Războiul de independență din 1877—1878. În primul război mondial — după datele statistice publicate în

CUVÂNTAREA EMINENȚEI SALE

„Brațul lui Dumnezeu a fost asupra mea”, glăsește profetul lehezkiei în Șabatul din mijlocul sărbătorilor de Pesah, și m-am așezat în mijlocul acelei văi plină de oseminte. Multe, foarte multe oseminte”.

Ne aflăm și noi în aceste clipe, precum Profetul altădată, având înaintea ochilor noștri sufletești acea „Vale a osemintelor” Holocaustului generației noastre. Șase milioane. O treime din trupul poporului lui Israel.

Un milion și jumătate de copii arși în cuptoare. O nesfârșită oștire de tineri și bătrâni, bărbați și femei, oameni de știință și muncitori, rabini și atei; o coloană înfrântă a supremelor chinuri ale iadului. Cuptoare în care se mistule milioane de trupuri omenești. Camere de gazare, sângele gâlgâind pe străzi, morminte comune în care se îngrămădesc mii de trupuri, oameni morți prin foame, boli, înec, înăbușiți în trenuri ale morții, servind drept cobai de experiență pentru disecții pe viu făcute de cercetători, spânzurați în cârligele abatoarelor...

Câte s-ar mai putea înșira? Cine e în stare să numere mormintele noastre? Cine se poate încumeta să-l numere pe celălalt, cel fără de morminte? Cel „întrași pe poartă și ieșiți pe coș”?

...Iar am fost întrebat: „Decl, vreți să ne implicăm?”

El bine, iarăși răspundem. Noi nu am implicat niciodată și nici unul dintre noi, popoare. Dacă am face-o am fi la fel cu Hitler. El a ars la Oradour sur Glane sau la Lydce mii de oameni „implicați” pentru presupusele păcate ale altora.

Noi ne plângem morții. Cine sunt vinovații? Ei sunt acei care au trăit țara alături de Hitler, este călăul atât al poporului român, cât și al nostru. Noi facem delimitarea netă între aceștia și poporul român. Dușmanii noștri, neofasciștii, cei care vor să reinvie ura, vor să-l reabiliteze.

...Noi nu facem politică. Au fost binevenți la noi atât dl Coposu, pe care-l omagiez pentru atitudinea

rectilinie în combaterea antisemitismului, cât și alți șefi de partide din opoziție. Ne pare foarte rău că nu sunt prezenți și azi la această solemnă evocare a Holocaustului. Noi facem o singură politică: aceea a apărării comunităților noastre.

Mă întreb numai: cum e posibil să se încerce „implicarea” noastră în politică? Este normal, este natural ca, ceea ce n-a fost posibil sub trecutele regimuri, timp de 600 de ani, să fie posibil în democrație. Șeful statului acceptă invitația noastră și vine, pentru prima dată, la Templu. E poporul român care a intrat acum pe ușa sfântului lăcaș. Să nu-l cinștim? Să nu-l mulțumim?

Mă mai întreb un alt lucru. Azi noapte, la Patriarhie, fruntași ai opoziției au stat alături de Președintele României.

Ceea ce e cu puțință la miez de noapte la Patriarhie nu e posibil la lumina aceleiași zile la Sinagogă?

Firește că se întâmplă multe lucruri de care nu suntem mulțumiți. Nu le ascundem. Protestăm împotriva faptului că nu se iau măsurile necesare pentru apărarea onoarei și existenței noastre. Președintele e un democrat și ca atare ascultă protestele noastre. Ori de câte ori discutăm, ne primește cu înțelegere, cu omenie...

...Vreți să vă spun de ce nu pot să tac în fața noliilor amatori de nelegiuri? Să vă povestesc cum a murit bunicul meu. Un om de 82 de ani. S-a refugiat împreună cu 72 de membri ai familiei (5 flice și un fiu cu soții și copiii lor) în pădure unde au trăit 18 luni, până când nemții l-au descoperit și au trebuit să fugă din gropile în care au zăcut un an și jumătate. Au ajuns la un râu pe care cu toții, în afara de bunicul, l-au trecut. El n-a putut. În apropiere se afla cimitirul evreiesc. Le-a spus copiilor: „Salvați-vă. Eu îmi fac groapa, ca să mă odihnesc într-un cimitir evreiesc.” Au pierit cu toții. Un singur copil a fost salvat, unel

Continuare în pag. 2

Continuare în pag. 2

În fiecare an (în acest an — 18 aprilie), întreg poporul evreu, din Israel ca și din Diaspora, comemorează Ziua Holocaustului, zi în care evocăm cu durere exterminarea, în cel de-al doilea război mondial, a unei treimi dintre frații și surorile noastre, tragedie unică în istoria omenirii.

Au participat la adunarea comemorativă de la Templul Coral președintele României, Ion Iliescu, membri ai guvernului și ai Parlamentului, președintele Academiei Române, Mihai Drăgănescu, șefi de partide politice și un numeros public.

Au fost de față ambasadorii acreditați în România și alți membri ai corpului diplomatic.

Președintele țării a fost întâmpinat cu „Baruh Haba”, intonat de Corul Templului Coral. Corul „Sira Vezimra” a interpretat „Es brent”, de Mordehai Gebirg, „Kol Haolam Kulo”, „Gam Ki Eileh” (Psalm 23), „Margul partizanilor evrei”, de Hirsch Glück și „Ani Maamin”.

În fața altarului deschis, Eminența Sa a rostit o rugă pentru România și pentru Statul Israel. A fost oficiat un serviciu divin în memoria kedogimilor.

Adresându-se președintelui țării, Eminența Sa l-a mulțumit pentru cinstea deosebită făcută de d-asa obștii noastre, prima vizită a șefului statului român, după 600 de ani de existență a obștii evreiești din

România. Apoi Eminența Sa a rostit binecuvântarea ouvenită la întâmpinarea unui șef de stat.

În cadrul comemorării, cei prezenți au ascultat, cu profund respect și interes, importante cuvântări rostite de președintele Ion Iliescu și de Eminența Sa dl Șef Rabin dr. Mosse Rosen.

Apoi, președintele Ion Iliescu a adăugat: „Prezența mea aici nu e conjuncturală, nu e formală. Aveam 10 ani când tatăl meu era internat în lagărul de la Caracal, din ordinul unei dictaturi monarhiste anterioare lui Antonescu. Cel mai bun prieten al tatălui meu, muncitorul ciferist David Constantin, a fost omorât de legionari în pădurea Andronache, în timpul rebeliunii legionare. Cadavrul lui a fost găsit sub zăpadă, după două săptămâni. N-am motive să-i simpatizez pe Antonescu, pe legionari. Participarea mea la ziua Holocaustului nu este doar un act politic; particip și activ la această comemorare”.

După rugăciunile și kadiul în memoria kedogimilor, președintele Iliescu, conducătorii obștii și oaspeții au asistat, în fața panoului cu hemele eroilor evrei din războaiele României și în fața monumentului închinat martirilor Holocaustului din România, din curtea Templului, la rugăciunile de pomenire a kedogimilor.

COMEMORAREA ZILEI HOLOCAUSTULUI ÎN OBȘTEA EVREASCĂ DIN ROMÂNIA

Cuvântarea Eminenței Sale

Cuvântarea președintelui României

Urmare din p.1

satre de țigani. Să vă mai spun cum au fost arși la Auschwitz fratele meu, rabinul aceluia oraș, Elias Rosen, el, soția și cele două fiice? Sora mea, Clara, cu soțul și copiii? Vă miră că protestăm? Există vreo inimă evrească care nu sângerează?

Jean Paul Sartre a dat una din definițiile poporului evreu: „E poporul care nu lasă omenirea să adoarmă”. A avut dreptate. Nu pare rău, dar cât vom trăi nu vom lăsa omenirea să se culce pe roze, să uite uriașele nelegiuri, săvârșite împotriva noastră de către toți, toți conducătorii, nu numai Hitler și acoliții săi, ci toți șefii „lumii libere” sunt vinovați. Au stat și n-au mișcat un deget și sub ochii lor am fost exterminați.

...La Washington, domnul președinte al României va avea prilejul să vadă marea noastră tragedie. Va găsi documente, imagini, mărturi menite ca pentru tot-

deauna să amuțească pe acel care cutează să spună că „Holocaustul e o invenție iudeo-evrească”.

La Washington, zeci de șefi de state și lumea întreagă se vor cutremura de imensa răspundere cu care s-a încărcat conștiința umanității prin Holocaustul care n-a fost impiedicat.

La Washington se va învăța din istorie pentru ca nicidecum omenirea să nu mai repete marea păcat săvârșit prin faptul că n-a înăbușit la timp fascismul.

Încheli prin a mulțumii domnului Președinte pentru strădanile sale spre a curma antisemitismul și xenofobia. Îmi exprim speranța că de data aceasta strădanile sale vor fi încununate de fapte concrete care să facă să ne fie respectată demnitatea și drepturile, pentru ca, cel care am rămas, să putem să contribuim la înflorirea patriei noastre comune, România.

Datorită prezenței d-lui Ion Iliescu

OPOZIȚIA A BOICOTAT comemorarea de la Templul Coral

Câteva importante partide de opoziție au refuzat să ia parte la ceremonia de la Templul Coral pentru că în invitația ce le-a fost adresată se afirma că solemnitatea va fi „cinstită” de prezența și cuvântarea președintelui Iliescu. Într-o telegramă adresată Federației Comunităților Evreiești, conducătorii Convenției Democratice, Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat, Frontului Salvării Naționale, Partidului Liberal, Partidului Ecologist au arătat că „nu pot participa la un moment de reculegere în memoria victimelor fascismului alături de „cineva care, din rațiuni care nu-și pot găsi nici o scuză, acceptă sprijin politic și acordă sprijin politic toamelor forțe al căror program nu înseamnă decât o permanentă instigare la ură”. Împotriva invitării președintelui la Templul Coral s-a pronunțat și dl. Radu F. Alexandru, publicist și dramaturg, parlamentar din partea F.S.N., într-o scrisoare deschisă adresată d-lui Ion Iliescu și publicată în ziarul nostru.

DE CE NU AȚI PARTICIPAT LA CEREMONIA DE LA SINAGOGĂ?

CORNELIU COPOSU (P.N.Ț.C.D.):

„Am comunicat motivele neapartenței într-o scrisoare explicativă trimisă d-lui șef — rabin Moses Rosen. Ne-am manifestat compasiunea față de martirii milioane de evrei sacrificați de hitleristi și înfierarea crimelor împotriva oamenilor nevinovați. Am declarat că nu putem participa la comemorarea de la Templul Coral alături de președintele Iliescu, care a fost prezentat în centrul acestei acțiuni pioase, atâta timp cât dînsul nu se delimitează de formațiunile extremiste care asigură majoritatea parlamentară, care l-au sprijinit și care continuă să manifeste atitudini xenofobe, antisemite, tolerate cu binecuvîntarea Cotrocenilor. Prezența d-lui Iliescu este de exponent al partidelor extremiste și de aceea n-am putut sta alături de dînsul”.

LUDOVIC ORBAN (P.L.):

„Cauza principală o constituie participarea d-lui Ion Iliescu, care încearcă și prin acest act să-și asigure hegemonia tuturor ceremoniilor care au loc în România. De aceea, am considerat că nu este oportun pentru partidele din opoziție să-i gireze astfel președintele Iliescu duplicitatea morală și politică. Pentru că, deși susținut pe față de partidele extremiste, xenofobe și antisemite, domnia sa încearcă — prin astfel de manevre — să eludeze această realitate, pentru a oferi în exterior imaginea falsă a unui președinte democrat”.

PETRE ROMAN (F.S.N.):

„Opoziția a dat joi, 15 aprilie, un comunicat pe această temă. Acel comunicat conține și poziția noastră. Noi nu avem nici un cuvânt în plus față de acel comunicat”.

ALEXANDRU POPOVICI (PAC):

„Nu s-a discutat această problemă în partid la nivelul conducerii, noi fiind acum ocupați cu

problemele Congresului de la Timișoara. Eu pot să-mi exprim punctul de vedere legat strict de neparticiparea mea la această cer. onie. Este evidentă tentația Puterii de a-și crea cauzi din orice manifestare culturală, științifică, spirituală. Tenta a început să devină însă ostentativă. Din păcate, unii lideri spirituali marșează la această tentație de „ghiveci politic”. Modul în care a fost redactată invitația, din care rezultă ca motiv de maximă tentație și atracție, nu sentimentul în sine, ci prezența președintelui, constituie o răsturnare din punctul meu de vedere, inacceptabilă. Președintele putea fi invitat ca orice altă personalitate politică din România. Mă îndoiesc că pe invitația adresată d-lui Iliescu — pentru a-l tenta să participe — s-a scris că acolo va fi și dl. Popovici”.

U.D.M.R. A PARTICIPAT

„Motivul principal al participării noastre: exprimarea și participarea la dollul internațional al iudaismului, care reprezintă un tragic eveniment istoric prin sacrificarea atîtor oameni. Minoritatea evrească, foarte redusă ca număr, exprimă ea însăși pericolul și caracterul tragic al fascismului și naționalismului. Prin prezența noastră am vrut să atragem din nou atenția opiniei publice în privința situației minorităților. Noi am înțeles poziția C.D.R.-ului. Există o mare realitate în comunicatul lor, dar U.D.M.R. nu a fost consultată în acest sens. Sperăm ca și C.D.R. să fi înțeles situația noastră specifică. Prezența noastră la Templul Coral o considerăm ca un răspuns la prezența d-lui doctor Moses Rosen la o comemorare asemănătoare (prima din țară) organizată de U.D.M.R. în noiembrie '91. Într-adevăr, la Templu s-au făcut prea puține referiri asupra relațiilor președintelui cu partidele extremiste. U.D.M.R., față de celelalte partide din C.D.R., reprezintă un caz special. Nu putem răspunde provocărilor extremiștilor”.

(Extrase din „România liberă” din 21.IV.1993)

Urmare din p. 1

Monitorul Oficial —, au fost înrolați în armata română 23 000 de evrei. Dintre aceștia, 887 au căzut pe câmpul de luptă, 740 au fost răniți, 825 au fost decorați.

Am spus, fugar, câteva date spre a sublinia că noi nu am uitat și prețuim aportul populației evreiești din țara noastră la făurirea integrității și păstrarea independenței României. Istoria a reținut și contribuția evreilor la dezvoltarea economică, științifică, culturală și artistică a țării noastre. Și astăzi, în dificila perioadă a tranziției, evreii — cetățeni români — participă activ, cu pricepere și talent, la revigorarea economică, la realizările științifice, artistice și culturale ale țării noastre.

În actualele condiții istorice, modelarea statului de drept la noi este un proces în plină evoluție, cu poziții deja bine consolidate și cu altele în curs de edificare. Noua Constituție a țării garantează egalitatea tuturor cetățenilor, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială, proclamând că România este patria noastră comună

și indivizibilă. Statul nostru recunoaște și garantează persoanelor aparținând minorităților naționale dreptul păstrării, la dezvoltarea și exprimării identității etnice, culturale, lingvistice și religioase.

Pe aceste temeuri constituționale suntem ferm hotărâți să facem legea să fie respectată și să luăm acele măsuri care pot preveni, combat și pedepsi exemplar discriminările pe temei de rasă, origine națională sau credință religioasă. În acest spirit asigurăm populația evrească din România că vom continua să combatem cu energie manifestări xenofobe, antisemite, apărând cu mîloacele statului de drept onoarea demnității tuturor cetățenilor țării, în diferent de apartenența lor etnică sau religioasă.

Tragediile istoriei, pe care le comemorăm cu venerație, trebuie să ne fie și îndemn de a învăța cum trebuie să trăim pentru a face imposibilă repetarea lor.

Cu încredere în viitorul țării noastre al bunei conviețuirii, al propășirii generale, vă doresc tuturor fericire și pace.

18 aprilie 1993

MESAJE

EMINENȚĂ,

Îndurată, particip spiritual la comemorarea celor șase milioane de martiri ai Holocaustului iudaismului european, din anii 1940—1945.

Păstrez respectul și admirația celor din Varșovia, care, cu puține arme — s-au răscoalat împotriva armatelor hitleriste, spre a-și dobândi libertatea și demnitatea, acceptând jertfa supremă.

Și azi, ca și în anul 1939, când m-am ridicat la Sighet, împotriva înscăunării metodelor hitleriste în România — având alături de mine pe prietenul meu Kalman Ludovic — consider că, dacă toți oamenii cu responsabilitate politică s-ar fi unit în Europa, nu s-ar fi ajuns la această tragedie a istoriei.

Și astăzi, ca și în anul 1942, când am intervenit direct spre a opri un masacrul pe teritoriul României, la Hâncești — Basarabia (reșind în final să opresc barbaria ce se desfășura alături de noi), nu sunt de acord cu acei oameni care dețin funcții politice și nu se ridică împotriva acelor care încearcă să se organizeze în partide extremiste.

Constant în atitudine — ca om politic ce lupt împotriva renașterii dictaturilor, a antisemitismului și a încălcării drepturilor omului —, mă simt dator să rămân alături de țelurile care sunt și ale Dvs., regretând că la noi mai există încă oameni politici cu responsabilități ce angajează România, care, timp de aproape patru ani, nu s-au delimitat expres de acele organizații politice cu caracter extremist, poate chiar mai mult, se folosesc încă de acestea în diferite împrejurări și pun în pericol înscăunarea democrației în țara noastră.

Sicotod — așa cum Eminența Voastră ați afirmat de atâtea ori — că numai uniți în răspunderile politice pe care le avem vom putea stăvilii curentele politice dăunătoare democrației și vom putea înscăuna drepturile omului în România, păstrez respectul pentru milenarul și încercatul popor evreu, a cărui suferință și rezistență istorică îl îndreptățește la o înaltă considerație.

Vicepreședinte al Senatului,
Ioan Lup

Către FEDERAȚIA COMUNITĂȚILOR EVREIEȘTI DIN ROMÂNIA Eminenței Sale, Domnului Dr. Moses Rosen

EMINENȚĂ,

Onorat de invitația ce ne-ați adresat-o de a lua parte la serviciul solemn de comemorare a celor 6 milioane de martiri ai Holocaustului, ce urmează să aibă loc în sacra și prestigioasă incintă a Templului Coral din București, îngăduiți-mi să vă exprim — odată cu sentimentele de solidaritate și pioasă prețuire față de în veci neuitatele jertfe, inimaginabil preț plătit pomilor abere și sălbăticie ale fascismului — mulțumiile noastre pentru amabila dumneavoastră invitație, precum și regretul că absența din țară pentru câteva zile nu-mi îngăduie să fiu prezent la emoționanta solemnitate.

Vă rog să fiți de acord ca, din partea P.D.A.R., să participe la serviciul solemn dl. Constantin Cărbunaru, prim-vicepreședinte al partidului nostru.

Primiți, Eminență, expresia celor mai alete sentimente de respect, însoțite de urările noastre de multă sănătate și înalte satisfacții.

Victor Surdu
Președintele Partidului Democrat Agrar din România

P.R.M.: „De Iliescu, alegerile le-ați câștigat cu noi”

Partidul România Mare, una din formațiunile extremiste reprezentate în Parlament, a reacționat cu iritare la decizia d-lui Iliescu de a lua parte la ceremonia de la Templul Coral și de a nu invita un ziarist de la publicațiile sale pentru a-l însoți pe președinte la inaugurarea Muzeului Holocaustului de la Washington. Într-un articol publicat de săptămînalul „Politica” se spune: „Domnule Ion Iliescu, observăm cu

durere că vi s-a suit în cap Moses Rosen, care vă tot promise marea cu sarea, dar alegerile le-ați câștigat cu noi... Tare ne tîmnează din dorința de a face pe plac la câteva milioane de evrei vă îndepărtați în mod primejdios poporul român”.

(România liberă
21 aprilie 1993)

VIZITA ÎN S.U.A. A EMINENȚEI SALE DL ȘEF RABIN DR. MOSES ROSEN



• La sosirea pe aeroportul de lângă Washington



• La întâlnirea cu fruntașii comunităților evreiești din S.U.A.

MESAJUL președintelui României la Inaugurarea Memorialului Holocaustului

Esențială pentru existența noastră ca ființe umane, memoria colectivă este o parte vitală a existenței noastre ca națiuni. Dacă n-am fi în stare să ne reamintim trecutul, lecțiile istoriei, eroii sau oamenii obișnuiți, care ne-au făcut să fim ceea ce suntem astăzi, cu greu am putea înțelege prezentul ori imagina viitorul.

Din păcate, când evocăm trecutul, ne vine în minte tributul uriaș ce a trebuit să fie plătit prin suferințe umane. Privind înapoi în istorie, secolul nostru pare să fie un adevărat timp al suferinței. De două ori, flăcările războiului aproape au ars întreaga planetă, luând milioane de vieți în perioade care au trecut de la sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Statisticile ne arată că nu a fost o singură zi fără victime în conflictele ce au avut loc în diferite zone ale Planetei. Se pare că unii nu au liniște până nu transformă propria lor energie și viața semenilor lor în morți inutile. Dar niciodată nu am fost martori la o orare mai mare decât cea determinată de Holocaust: omorâți doar pentru că erau evrei, pedepsiți pe nedrept doar pentru că erau evrei, condamnați la moarte doar pentru că erau evrei, expuși la distrugere ca națiuni doar pentru că erau evrei, bărbat și femeie, frate și soră, mamă și copil, tânăr sau bătrân, credincios sau necredincios, fără excepție.

Lunga tradiție a românilor în suferință și toleranță ne face mai înclinați spre compasiune și reală înțelegere pentru tragedia poporului evreu. În numele poporului meu:

Fie ca sacrificiul acelor milioane, cărora le este dedicat acest Memorial, să fie ultimul și ca omeniarea să nu se mai predea forțelor totalitarismului, fie ele politice, rasiale sau religioase!

Fie ca spiritul morților pe care îi comemorăm aici să-i călăuzească pe cei vii pe calea păcii și prosperității!

Spuneți adevărul, domnule ministru! Deschideți arhivele!

DOMNIEI SALE DOMNULUI
GENERAL NICULAE SPIROIU
Ministru Apărării Naționale

Prea stimate Domnule Ministru,

M-am reîntors, zilele trecute, de la Washington, unde am participat, în cadrul delegației României, de sub conducerea Președintelui României, la Inaugurarea Muzeului Holocaustului, muzeu inițiat și construit de către guvernul Statelor Unite și inaugurat de către Președintele Clinton, în prezența multor șefi de state, între care a fost și cel al României.

În legătură cu acest eveniment care se află în atenția întregii omeniri civilizate, senatorul Vadim face o notă discordantă. V-a adresat o interpelare prin care protestează împotriva denigrării României prin cele ce se relatează în acest muzeu. În mod concret, vă cere să dezmințiți că la Odesa, trupele antonesciene ar fi arde circa 19.000 de evrei, atunci când acestea au ocupat acest oraș.

Nu sunt istoric dar sunt un contemporan al Holocaustului și, ca toți cei care au trăit atunci și au urmărit, cu sufletul la gură, ce se întâmpla cu frații noștri, în mîntă că după ce Generalul Glogojeanu a fost ucis împreună cu alți ofițeri români într-un atentat terorist al trupelor sovietice în retragere, s-a organizat la Odesa, o vânătoare de evrei, a fost adunați — atunci se vorbea de vreo 20.000 — și arși în masă fiind calificați „judeo-comuniști”, formulă care se utiliza atunci ca acoperire a celor mai abjecte crime.

Pe de altă parte, atât Domnia Voastră cât și conducătorii muzeului, mi-ați spus că Ministerul Apărării Naționale a pus la dispoziția muzeului, plase și documente ale armatei în legătură cu Holocaustul.

Mai știu că arhivele muzeului conțin acoperiri documentare, cu imagini, măștile etc. pentru tot ceea ce se relatează acolo.

Înaintea de a mă adresa conducerii muzeului, consider că e de a mea datorie să vă rog pe Domnia Voastră să dați un răspuns limpede

dacă, da sau nu, a avut loc o astfel de represiune în masă, după ocuparea Odessei de către trupele antonesciene.

Nu mai e posibil, acum după ce întreaga lume vede în acest muzeu adevărul în întreaga lui grozăvie, ca la noi să continue a se minți fără jenă și într-un mod caraghios.

Vechea și răsuflata diversiune care etichetează pe acel care spune adevărul, ca un „anti-român” sau că „insultă armata română”, nu mai convinge pe nimeni.

Una e poporul român și alta e Antonescu și fasciștii săi. Una a fost armata lui Ferdinand și a lui Carol, alta a fost aceea a lui Antonescu, alta a fost armata lui Ceaușescu și alta e aceea a tinerei democrații. Una a fost armata Kaiserului, alta a lui Hitler, alta a lui Honecker și alta a lui Willy Brandt.

Respectate Domnule Ministru, deschideți odată arhivele! Spuneți-ne răspicat și fără înconjur, adevărul și numai adevărul!

În volumul editat de noi „Mărturi” am publicat 166 de documente în legătură cu Holocaustul săvârșit de fasciști în România (există pe teritoriul ocupat de maghiari cât și pe cel administrat de trupele antonesciene). Este vreunul fals sau mincinos? Ele sunt extrase din arhivele militare sau polițienești ale regimului Antonescu. Dezmințiți-le, dacă sunt false. Confirmati-le dacă sunt adevărate.

Lumea întreagă privește spre noi. Satisfaceți de urgență cererea domnului Vadim Tudor. Omul susține că „nu e antisemit”. Ci că este în căutarea „adevărului”. Aveți datorită sfîntă să puneți capăt acestei stări de lucruri.

Pentru restabilirea bunului renume al României, pentru respectarea memoriei martirilor și eroilor evrei și români din Holocaust, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai ezitați atîta timp.

Spuneți deslușit adevărul. Deschideți larg arhivele militare.

Cu deosebit respect

DR. MOSES ROSEN
Șef Rabinul Cultului Mozaic

ȘEDINȚĂ LA „JOINT”

În decursul șederii d-sale în S.U.A., Eminența Sa dl Șef Rabin dr. Moses Rosen a avut o importantă consfătuire cu conducerea „Joint”-ului în ziua de vineri, 23 aprilie 1993.

Dl Șef Rabin a expus conducerii marilor organizații evreiești grelele condiții materiale, vertiginosă urcare a prețurilor alimentelor de strictă necesitate, inflația galopantă și a făcut un emoționant apel pentru ca „Joint”-ul să mărească simțitor ajutoarele ce le acordă, cu noblețe și cu devotament, evreilor bătrâni și bolnavi din România.

„Spre a sintetiza în cifre situația, a spus dl Șef Rabin, vă arăt că în cei 26 de ani de când „Joint”-ul lucrează în România, procentul acelor evrei care cereau ajutor era între 20 și 25 la sută din numărul total al populației. Ceilalți (75—80 la sută) trăiau și ei în condiții modeste dar nu au apelat la noi spre a fi ajutați”.

„Astăzi apreciem la cel puțin 50 la sută numărul familiilor care au nevoie stringentă și imediată de ajutoare în alimente”.

„Termenul englez „emergency” (stare de urgență, necesitate) definește în modul cel mai nimerit situația”.

„Ajutorul dat la timp e cel mai eficace”, a conchis dl Șef Rabin.

Dl Michael Schneider, vicepreședintele „Joint”-ului, a mulțumit Eminenței Sale pentru expunerea amănunțită făcută și l-a încredințat că se vor lua, cât mai repede posibil, măsurile posibile și necesare.

„Vă asigur, a conchis dl Schneider, că precum în trecut, în decursul activității noastre în România, tot astfel și în viitor, nici un evreu nu va rămâne flămând în comunitatea evreiască din România”.

ȘEDINȚĂ CU CONDUCEREA CONGRESULUI MONDIAL EVREIESC

Luni, 26 aprilie 1993, secretarul general al Congresului Mondial Evreiesc, dl dr. Israel Singer și Ilan Steinberg, directorul general al acestei organizații, au dezbătut, în cadrul unei îndelungate consfătuiri cu dl Șef Rabin dr. Moses Rosen, situația actuală a populației evreiești din România, problema antisemitismului și a combaterii sale și altele.

Conducătorii Congresului au mulțumit și au elogiat activitatea președintelui Federației Comunităților Evreiești din România, dl Șef Rabin dr. Moses Rosen, în lupta d-sale împotriva neofasciștilor care vor să împrăști din nou ura și discordia și care constituie o reală primejdie nu numai pentru populația evreiască, ci și pentru existența și propășirea tinerei democrații române.

Ei au încredințat pe dl Șef Rabin de întreaga solidaritate a poporului evreu cu această luptă care este și va fi sprijinită de toți acei care vor să împiedice reînvierea antisemitismului.

În același timp, ei au rugat pe dl Șef Rabin să transmită președintelui României, dl Ion Iliescu, mulțumiri pentru participarea în ziua de 18 aprilie 1993 la comemorarea Holocaustului săvârșită la Templul Coral din București, eveniment istoric pentru evreii din România, precum și pentru declarațiile făcute de d-sa cu acest prilej.

Congresul Mondial Evreiesc așteaptă cu încredere măsurile legale de ocrotire a populației evreiești, de pedepsire a celor care atacă și calomniază pe evrei, măsuri care vor reda României imaginea strălucită pe care întotdeauna a avut-o în întreaga lume.

LA AMERICAN JEWISH COMMITTEE

Marți, 20 aprilie, în cadrul recepției oferită de către „American Jewish Committee” (președinte, dl Alfred Moses) în cinstea președintelui României, dl Ion Iliescu, Eminența Sa dl Șef Rabin, a luat cuvântul, făcând o succintă expunere a problemelor actuale ale comunităților evreiești din România. D-sa a adus mulțumiri președintelui României pentru că, pentru prima dată în cele șase veacuri de existență evreiască în România, șeful statului a cinstit obștea evreiască cu prezența d-sale și cu cuvântul d-sale de încurajare.

„Categoricele declarații făcute de președintele României — a spus dl Șef Rabin — ne fac să fim încredințați că, în cadrul legilor, ne vom bucura de deplina ocrotire a statului împotriva atacurilor antisemite.”

Dl Șef Rabin a mulțumit organizațiilor evreiești americane pentru prietenia și sprijinul dat României, la orice ocazie.

„În cei 31 de ani de când vin în America — a spus dl Șef Rabin — am găsit întotdeauna inimi deschise apelurilor ce le adresăm în sprijinul României. Sunt convins că veți continua, cu același devotament și cu aceeași căldură, să vă manifestați prietenia pentru România!”.

LA SINAGOGA PARK-EAST

În cadrul serviciului religios de sâmbătă 24 aprilie 1993, dl Rabin Arthur Schneider a rostit un vibrant omagiu pentru veneratul păstor religios al iudaismului român.

În alocuțiunea d-sale, Eminența Sa a zugrăvit în cuvinte emoționante impresii și imagini de la inaugurarea Muzeului Holocaustului de la Washington, la care a participat.

*

Au mai avut loc o serie de întâlniri cu fruntași ai vieții publice americane, deputați și alte personalități, întreprinși în decursul cărora s-au reînnoit prietenești relații care datează de multe decenii încoace.

INTERVIURI

Di Șef Rabin a fost solicitat și a dat interviuri pentru postul de radio „Vocea Americii”, ziarul „Forverts”, „Algemeiner Journal” și altele.

ŞEF RABIN DR. MOSES ROSEN

Un „istoric” ignorant, falsificator şi trădător

De la bun început, doresc să-mi mărturisesc greşeala. Un rabin nu e infailibil şi greşeşte şi dănsul. Iată despre ce este vorba:

Când am auzit că la televiziune s-a lansat cu tam-tam o „istorie universală a poporului evreu” în editura unui ilustru necunoscut cu numele de ZARKONY şi având ca autor pe Alfred Hărăoanu, m-am limitat la a râde cu poftă şi numai la atât.

Pentru ce am râs?

Pentru că, caraghioslăc era prea mare ca să-l iau în serios. Şi am greşit!

a) Insuşi titlul dovedeşte o ignoranţă totală. El este acel al primului volum din opera în zece volume scrise de marele istoric al poporului nostru Simon Dubnov. Semnătura lui Hărăoanu, fără a indica măcar, că e o traducere, o compilare ci pur şi simplu că el este autorul, este pur şi simplu o hilară tentativă de înşelătorie.

b) Cine este Alfred Hărăoanu? Ce studii are? Ştie oare, măcar să traducă un text ebraic? Ca să traducă textul lui Dubnov, ar trebui să cunoască ori engleza, ori franceza, ori germana. În multe pagini, se vede că nici româneşte nu ştie corect. Nu are habar în nici un domeniu iudaic. N-a învăţat, n-a ţinut în mână niciodată vreun studiu evreiesc. Nici nu ştie măcar să scrie pe copertă că este vorba de istoria până după distrugerea primului templu şi că... mai sunt încă două volume de scris (aşa a procedat un „coleg” al lui Hărăoanu, pe care îl chema... Simon Dubnov).

c) Spre a lămurii pe cititor, trebuie să-i reamintim lui Hărăoanu, ceea ce se pare că el a uitat.

Era la sfârşitul anilor '50. Evreii care înaintau cererile de înscriere pentru plecarea în Israel, erau în mare parte eliminaţi din muncă şi rămăneau muritori de foame. Un astfel de caz a fost cel al unui medic evreu bucovinean, care avea doi copii şi m-a emoţionat prin demnitatea cu care mi-a descris disperarea în care se afla. Pe atunci „Joint”-ul nu se afla la noi. Comuniştii evrei erau stăpâni pe fonduri. Ca să-l ajut, totuşi, m-am gândit să-i dau de lucru. Cum era un perfect cunoscător al limbii germane, l-am dat volumul I din „Istoria universală a poporului evreu” de Simon Dubnov, ca să-l traducă. Am considerat — deşi, atunci, aceasta încă nu era uşor de realizat — că la cursurile de educaţie evreiască ale tineretului, vor putea să folosească aceste traduceri şi, în acelaşi timp, voi da unui meritului intelectual evreu, un sprijin pe care îl merită de deplin.

Au trecut ani. Omul nostru a plecat în Israel. Manuscrisul a rămas în arhiva cancelariei mele.

A apărut Hărăoanu. Spunea că-i profesor universitar. A şi semnat ca atare. L-am cunoscut pe tatăl său, din Fălticeni. Un „profesor universitar” care se oferă (atunci, în plină prigoană) să intre la comunitate, era o raritate. L-am primit.

L-am dat manuscrisul (în româneşte, căci, germana nu o cunoştea) şi l-am spus să scoată de acolo nişte noţiuni elementare şi să facă un curs pentru copiii de la Talmud Tora.

A compilat şi a scos la xerox, un astfel de manual, plin de greşeli. Enoriaşii din provincie (preşedintele Comunităţii din Cluj, dl. Weintraub) şi alţii, mi-au atras atenţia, dar nu aveam alt amator.

„DUMNEZEU NU VA VOI SĂ-L IERTE ŞI VA ZACE ASUPRA SA ÎNTREG BLESTEMUL
SCRIS ÎN ACEASTĂ CARTE IAR DUMNEZEU VA ŞTERGE NUMELE SĂU DE SUB CER”
(Deuteronomul, 29—19)

SPRE LUARE AMINTE tuturor fraţilor şi surorilor evrei

Mişună lăraşi negustorii de suflete printre noi. Ei apar din diferite ţări, cică să ne „ajute”. Aduc cu sine TIR-uri cu alimente, pe care le împart în rândurile comunităţilor din ţară şi odată cu acestea, cărţi şi alte publicaţii menite să vă abată de la dreapta credinţă, de la Tora noastră sfântă.

Ei mituiesc în dreapta şi în stînga cu dolari, ei au deja unelte între noi, care reneacă credinţa noastră într-un singur Dumnezeu. Pentru această credinţă, pînă şi străbunii noştri au urcat pe rugurile închiziţiei, s-au lăsat arşi de vii, dar nu au trădat, nu s-au renegat.

A reapărut „pastorul” M. Wurmbrandt, acel care, între cele două războaie mondiale, a dirijat din Bucureşti, din str. Otteni această acţiune de cumpărare şi cucerire de suflete. De data aceasta, Televiziunea Română l-a oferit ecranul. Nu-i greu să ghici cauza: şi scopul acestei publicităţi date unui bătrân evreu care şi-a trădat neamul, acum vreo 60 de ani.

Un alt „MEŞUMAD”, un alt renegat, Alfred Hărăoanu, a scos recent o „istorie universală a poporului evreu” cu una din coperte având o Menora şi celelalte cu steagul alb-albastru al Israelului. La mijloc se află... otrava lui Wurmbrandt.

Anexat acestei chemări, publicăm amănunte care ne arată limpede că această carte este un pleget ordin, un monument de ignoranţă, o falsificare grosolană, isprava unui analfabet în iudaism, care are ca scop renegarea, trădarea spiritului evreiesc.

Ulterior, l-am scos din funcţia pe care o ocupa la noi, pentru motive pe care le voi face publice la momentul oportun.

În orice caz, ele aveau la bază lucruri care m-au făcut să constat că am greşit în a-l admite drept colaborator şi pe care îl descoperam în adevărata sa înfăţişare.

Astfel veţi înţelege sorginta acestui volum şi veţi avea răspuns la întrebările de mai sus.

d) În volum s-au introdus, însă, pe multe zeci de pagini, capitole care nu au nimic de-a face cu istoria şi care sunt suspect de actuale. S-au falsificat, fie din ignoranţă, fie cu intenţie, multe pagini. A le enumera pe toate acestea, ar fi să pierdem prea mult timp. Ele sunt de o gravitate excepţională (pag. 14—21 şi mai cu seamă, 19). În genere, trec 77 de pagini până ajunge la primul evreu — Avraham. Cine a avut ینgers să le publice în această „istorie universală a poporului evreu”?

Transnistria înaintea lui Avraham? Cui prost?

În rest, toată cartea e fals după fals. Nu ştiu dacă Hărăoanu le-a comis. El, săracul, cred că nici acum nu ştie ce scrie în manuscrisul doctorului din Bucovina. Cine l-a strecurat falsurile? Şi, în ce scop?

Unde depăşeşte însă orice limită şi comite o blasfemie cutremurătoare este capitolul care începe la pag. 135 şi se termină la pag. 142.

În pag. 141, analfabetul „autor” îndrăzneşte să dea un „citat” din opera celui mai mare filosof al iudaismului, acel ale cărui 13 crezuri „Ani maamin” le rostim în fiecare zi la rugăciune, acel pe al cărui mormânt din TVERIA (Israel), scrie: „De la Moise (cel care e citorul iudaismului) până la Moise (Maimonide), n-a mai fost un alt Moise”.

Citatul conţine o nereuşită blasfemie. El pune în gura sau în penă marelui legislator, filosof şi învăţător, celui mai mare din toate veacurile, cuvinte menite să submineze însuşi monoteismul nostru.

La fel urmează un alt „citat” pus pe seama lui Iehuda Halevi, neîntrecut cântăreţ al dorului de Sion şi, de asemenea, filosof de bază al religiei noastre.

Citatele conţin o abjurare categorică de la Tora şi ale ei fundamente.

Urmează un al treilea „citat” atribuit unui rabin şi care nici nu a existat. Probabil că acel care l-a furnizat lui Hărăoanu (cu ce preţ? în ce valută?) acest nume, nu a ştiut nici măcar să-l citească.

Acest al treilea citat conţine aceeaşi blasfemie.

Toate trei falsurile au fost introduse pentru a zăpăci minţile, pentru a semăna zăcanie, pentru a profana tot ce avem mai sfânt.

Această „carte”, TIR-urile cu alimente, dolari strecuraţi în plicuri preşedintilor de comunităţi, Wurmbrandt la Televiziune (câte ar mai trebui înşirate şi n-o facem, din motive binecuvântate), ne arată limpede, ticloşia.

Sfânta noastră Tora arată blestemul etern care va coborî peste acei care comit astfel de nelegiuiri.

În numele ei, al Torei, în numele Dumnezeului lui Israel, vă chemăm, fraţi şi surori, să nu atingeţi dăruirile lor, să nu primiţi broşurile şi „istoriile” lor, să-i scoateţi afară din comunitatea din care ei înşişi s-au exclus.

Adunarea generală a comunităţilor evreieşti, la propunerea noastră, a hotărât cu unanimitate de voturi, excluderea lui Alfred Hărăoanu din comunitatea evreiască.

Cuvintele eterne ale Profetului Micha „Toate popoarele să păşească în numele Dumnezeului lor, iar noi vom păşi în numele Dumnezeului nostru” (Micha 4,5) au fost şi au rămas temele frăţietăţii noastre eumenice cu marile Biserici ale creştinătăţii şi ale Islamului.

Să continuăm să colaborăm şi să convieţuim cu celelalte culte, dar să rămânem credincioşi Torei, principilor de bază ale monoteismului iudaic şi să eliminăm din mijlocul nostru, cu dispreţ şi blestem veşnic, pe acel care încearcă să pângărească memoria sfinţilor noştri martiri căzuţi AL-KIDUS-HAŞEM, să înşele pe cei neştiutori, să falsifice dreapta noastră credinţă.

Fraţi şi surori evrei,

Dumnezeu v-a ajutat să supravieţuiţi exterminării fizice. Apăraţi-vă sufletele! Gonjiţi pe negustorii de credinţe, pe mercenarii negării, pe „MEŞUMADIM”.

Atotputernicul să binecuvânteze obştea lui Israel şi să reverse pacea şi armonia asupra tuturor cultelor conlocuitoare din România!

Amen.

DR. MOSES ROSEN
ŞEF RABINUL CULTULUI MOZAIC
PREŞEDINTELE FEDERAŢIEI
COMUNITĂŢILOR EVREIEŞTI
DIN ROMÂNIA

CONGRESUL COMUNITĂŢILOR EVREIEŞTI DIN ROMÂNIA

Între 16 şi 18 aprilie 1993 a avut loc la Bucureşti Congresul Comunităţilor Evreieşti din România.

Pe ordinea de zi s-au aflat:

a. Acţiunea de convertire dusă în rândurile comunităţilor noastre şi măsurile ce se impun pentru combaterea ei.

b. Măsurile pentru conservarea şi inventarierea bunurilor imobile.

c. Intocmire de inventare ale bunurilor mobile şi imobile de care au fost deposedate comunităţile noastre, de către fascişti şi comunişti.

d. Ziua Holocaustului şi inaugurarea Muzeului de la Washington.

După expunerea făcută de către Eminenţa Sa dl. Şef Rabin dr. Moses Rosen, preşedintele Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România, au luat cuvîntul: dl. secretar general Ing. Th. Blumenfeld, acad. prof. dr. N. Cajal, prim-rabin dr. E. Neuman, Timişoara, dl. secretar general adj. av. I. Sorin,

prim redactorul Revistei Cultului Mozaic — prof. H. Riemer şi dr. Ch. Crupnă, directorul Căminului-spital de bătrâni „Mare Băluş”.

Au mai luat cuvîntul următorii preşedini de comunităţi: Ing. Löwinger Ştefan — Anz Fabian Alexandru — Satu Mare, Ing. Kaizerman — Iaşi, Szebovitz Mauriciu — Sighetul Marmajiei, Weintraub Ioşif — Cluj Napoca, Ing. Alfred Faust — Galaţi, Berna Marmor — Fălticeni, cercetător ştiinţific Aronovici — Ploieşti, M. Cojocaru — Bacău, Ing. Roth Tiberiu — Braşov, Hermine Mülhstein — Botoşani, Malvina Aron — Brăila, Tania Grinberg — Rădăuţi, Mişu Davidovici — Tg. Neamţ, Bernard Usher — Bărlad şi Haim Gideon Bruckmaier.

Publicăm în continuare două din rezoluţiile adoptate prin vot unanim.

Vom publica în numărul viitor o dare de seamă asupra celorlalte puncte aflate pe ordinea de zi.

DECLARAŢIE

Adunarea generală a Comunităţilor Evreieşti din România întrunită la Bucureşti în Ziua Holocaustului (27 Nisan 5753 — 18 aprilie 1993), ascultând expunerea făcută de Eminenţa Sa domnul Şef Rabin dr. Moses Rosen, declară următoarele:

1. Reprezentanţii comunităţilor evreieşti din România, rămăşiţele ale Holocaustului iudaismului european, ne plecăm capetele cu pioşenie faţă de scumpii noştri martiri care au murit AL KIDUS HAŞEM — ucşi în chinurile iadului de către forţele fasciste şi proclamăm solemn, odată cu întregul popor evreu din Israel şi din Diasporă, că vom rămâne credincioşi Torei, că, rămânând cetăţeni loiali ţării în care ne-am născut şi trăim, România, punem vieţile noastre în slujba eternităţii lui Israel — Ţara Făgăduinţei biblice — şi că nu vom îngădui ca forţele neofasciste să ridice din nou capul, să ne însuşe şi să ne ameninţe.

Prea încărcată e conştiinţa omenirii întregi cu drama celor şase milioane de evrei exterminaţi, pentru ca ea să mai îngăduie potenţialilor asasini ai democraţiei să-şi continue opera.

2. Exprimăm mulţumiri Preşedintelui României pentru că a acceptat invitaţia de a lua parte la inaugurarea de la Washington a Muzeului Holocaustului, ca şi la comemorarea de la Templul Coral, participare cu atât mai semnificativă, cu cât ea survine în condiţiile în care atacurile antievreieşti din publicaţii continuă.

Preşedintele României, precum şi acela al multor altor state vor avea la Washington posibilitatea să vadă, în sălile Muzeului, desfăşurându-se în faţa lor marea noastră tragedie, Holocaustul.

Oamenii de ştiinţă, distinşi istorici, supravieţuitori, documente, vestigii, nenumărate şi înfricoşătoare amănunte ale uriaşei şi nemălinătelni barbarii care a nimicit o treime din poporul evreu, vor da posibilitatea lui întregi să-şi dea seama că nimeni nu-l este îngăduit să uite cele întâmplate.

Pe acela care, culme a complexului lui Cain, mai îndrăznesc să nege Holocaustul, pe acela care astfel se pregăteşte să organizeze noi crime, noi nelegiuiri, acest muzeu îl va face să tacă, în mod definitiv.

3. Declaram în mod solemn că niciodată şi nici unul dintre noi nu am culpabilizat poporul român şi nici vreun alt popor că ar purta vreo vină în această tragedie. Cine acuză un întreg popor face ceea ce încearcă din nou să facă hulanii neofascişti. Vinovăţii au fost cei care au otrăvit ani de-a rândul sufletele cu ură, minciuni şi atitudini, vinovăţii au fost călăii pe care unii încearcă să se reabiliteze.

Istoria, Dreptatea Imanentă, Etica, tot ceea ce îndreptăţeşte omenirea să-şi continue existenţa, au cerut crearea acestui muzeu care va aduce aminte, viitoarelor generaţii, Marea Nelegiuire.

4. Acceptarea de către Preşedintele României de a participa azi la comemorarea pe care noi, rămăşiţele evreieşti din această ţară, o săvârşim la Templul Coral din Bucureşti este un nămol o mare cinste pentru noi, ci şi un simbol al nollor stări de lucruri din România. Este pentru prima dată, în cel peste 600 de ani de existenţă evreiască organizată, că şeful statului păşeşte în sanctuarul nostru. Am vărsat şi noi sânge pentru România, am contribuit şi noi la propagarea acestei ţări. Prezenţa Preşedintelui ţării în clipa acestora de rugăciune şi reculegere între noi ne emoţionează şi ne uneşte şi mai mult cu întreg poporul român, căruia îl suntem devotaţi cu trup şi suflet.

5. Suntem alături de iubitul nostru conducător, Eminenţa Sa domnul Şef Rabin dr. Moses Rosen, care se bucură de un mare prestigiu şi pe plan internaţional pentru competenţa şi înţelepciunea cu care, de cele mai multe ori, în condiţii de mare primărie, a săvârşit timp de peste o jumătate de veac minunea salvării noastre, a supravieţuitorilor. Îl urăm ca şi de azi înainte să stea, cu demnitate şi cu energia care îl caracterizează, în fruntea comunităţii noastre evreieşti, în slujba scumpii noastre Patrii comune, România.

Rezoluţie

Adunarea generală a celor 63 de comunităţi evreieşti din România, întrunită în ziua de 18.IV.1993 — 27 Nisan 5753, constată:

De un timp începe, pe lângă manifestările cu caracter antisemit neofascist, care însoţită, calomniată şi atârdat împotriva populaţiei evreieşti, se desfăşoară o acţiune de subminare şi pângărire a cultului mozaic de către unii negustori de suflete din străinătate şi unele evreieşti ale acestora dinlăuntrul ţării.

Cartea „Istoria universală a poporului evreu”, apărută acum câteva luni sub semnătura dlui Alfred Hărăoanu, este o demonstraţie a acestei acţiuni.

Domnul Hărăoanu este un ignorant în iudaism şi, ca atare, cartea abundă în tot felul de falsificări istorice şi religioase, inducându-l în eroare pe cititor.

În unele părţi ale sale, cartea este scrisă în spiritul broşurilor de propagandă pentru convertirea evreilor, ale vestitiului Wurmbrandt, care, încă acum o jumătate de veac, s-a botezat şi a proferat numeroase insulte la adresa sfintei noastre Tora.

Este de a noastră datorie să avertizăm publicul, evreu sau neevreu, că această carte are ca scop abateră evreilor de la dreapta lor credinţă într-un singur Dumnezeu.

Adunarea generală constată că, prin falsurile, profanările şi minciunile debitate împotriva Idealurilor sfinte ale iudaismului, Alfred Hărăoanu s-a pus în afara comunităţii evreieşti.

Ca atare, la propunerea Eminenţei Sale domnul Şef Rabin dr. Moses Rosen, decide în unanimitate excluderea lui din rândul comunităţii evreieşti.

EXTRASE DIN PRESĂ

„MERIDIAN” — 30 aprilie 1993

„EVENIMENTUL ZILEI” — 21 aprilie 1993

Şef-rabinul Moses Rosen
se arată plin de speranţe

Interviu realizat de postul de radio, „Vocea Americii”

— *Ce sentimente vă încercă în aceste zile, la scurt timp după ce-a de-a cincizeca aniversare a răscăderii din ghetto-ul Varşoviei, marcarea zilei Holocaustului?*

— Consider că aceste trei evenimente pe care le-aţi menţionat, sunt evenimente capitale, nu numai în istoria poporului evreu, ci în istoria omenirii. Şi, ca atare, această iniţiativă, la împlinirea unei jumătăţi de veac de la marea catastrofă morală, care a însemnat Holocaustul, să se marcheze, să se povestească şi să se facă tot ce este omenesc posibil, pentru ca generaţiile viitoare să nu uite cele întâmplate, nu numai din punctul de vedere al nostru, al evreilor, cărora le-a fost ciopârţită o treime din trupul poporului, într-un mod îngrozitor, nemaicunoscut în istoria barbarilor, dar şi pentru ca fiinţa omenescă să ştie, să fie prevenită, pentru ca nu cumva în viitor să se poată repeta asemenea momente. Cuvântul lui Elie Wiesel, care spune că astăzi fiecare om este un candidat la titlul de evreu, are o adâncă semnificaţie şi un înspăimântător avertisment. Da, a spus, toţi omenii trebuie să fie atenţi, pentru că ce s-a întâmplat cu noi se poate întâmpla cu toţi, în acest sfârşit de mileniu şi sfârşit de veac, în care însăşi fiinţa României este ameninţată cu un Auschwitz atomic, pe scară mondială. Participarea şefilor de state la această festivitate, a şefilor de zone Holocaustului, este şi ea o posibilitate dată popoarelor ca să afle adevărul curat. Au fost două

generaţii, au fost minţite, una de către fasciști, a doua de către comuniști, e momentul ca adevărul să răzbească şi omenirea să învețe din lecția trecutului.

— *Duminică, la Templul Coral din București, de ziua Holocaustului, a fost de faţă şi preşedintele României, Ion*



Iliescu. În același timp, în ultimul număr al săptămânalului „România Mare” a apărut un furibund atac la adresa dvs. Ce semnificație acordăți prezenței președintelui Iliescu la Templul Coral și acestei campanii de presă, în contextul manifestărilor de antisemitism din România ultimilor ani?

— Președintele Iliescu a cinstit memoria martirilor noștri, a evreilor din România, și a cinstit comunitatea, rămășițele evreiești care se mai află în România, prin faptul că a venit, a răspuns invitației noastre, a luat cuvântul la Templul Coral din București. Este pentru prima dată, în istorie, de peste 600 de ani, a comunității evreiești din România, că un șef al statului român face acest lucru de a veni la sinagogă,

spre a se asocia la doliul comunității. Este adevărat că este o campanie antisemită, care continuă, nu vreau nici măcar să fac cinste celor care o duc, să le menționez numele. Nu este deloc important faptul că sunt campanii, persoane contra mea, important este că guvernul, președintele au promis, s-au angajat că vor lua măsuri drastice împotriva acestora, care există în Codul penal, există posibilități, procurorul general ne-a respins cererea noastră de a se deschide procesul împotriva lor. Asta a făcut-o după un an de zile, am protestat și protestăm în continuare împotriva acestui abuz, împotriva acestei încălcări a Codului Penal, împotriva acestei retrageri a protecției care este datorată populației evreiești. În ultimele zile, procurorul general a fost înlocuit și noi sperăm că, de data aceasta, vom putea să reiterăm demersul nostru, pentru ca să intrăm în legalitate, pentru că nu vom tolera, nu vom tolera, în nici un caz, ceea ce a trebuit să înghițim în timpul fascismului și comunismului. Președintele Iliescu a făcut o declarație fîră echivoc, și noi suntem pătrunși de speranță că această declarație se va traduce în fapte. Suntem optimiști că, în cele din urmă, luciditatea poporului român va triumfa. Poporul român este un popor ospitalier, un popor care nu s-a identificat niciodată cu criminalii, și această luptă a noastră pentru ca această democrație care se înfiripează în România să-și merite numele, sperăm că va fi dusă la bun sfârșit.

„CURIERUL NAȚIONAL” — 6 mai 1993

Primum la redacție

Stimate domnule director

Întrucât am participat la inaugurarea Muzeului Holocaustului din Washington, mă simt obligat ca pentru restabilirea adevărului, în legătură cu cele apărute în ziarul dumneavoastră din 27 aprilie, pag 3, sub titlul La Muzeul Holocaustului: „Nu au fost deportați evrei din teritoriile controlate de autoritățile românești” nu corespunde adevărului afirmația că în Muzeul de la Washington s-ar fi afirmat că „nu au fost deportați evrei din teritoriile controlate de autoritățile românești”. Nici nu era posibil să se afirme, aceasta, întrucât oricine știe că nu corespunde realității.

Deportările din Bucovina de nord și din Basarabia (zone de război) precum și cele din Bucovina de sud (zonă sub administrație civilă) făcute în vara și toamna anului 1941 au fost făcute de autoritățile civile și militare antonesciene, întreaga populație (cu foarte mici excepții), până și bolnavii din spitale și pruncul din leagăn, a fost deportată în Transnistria, teritoriu trecut

sub administrație exclusiv antonesciană, între Nistru și Bug. Peste o sută de mii de evrei au murit acolo.

Este tot atât de adevărat că deportările celor 131.000 de evrei din nordul Transilvaniei au fost făcute de hordii maghiari la Auschwitz și de acolo nu s-au întors decât câteva mii de supraviețuitori.

A nu se confunda Transilvania cu Transnistria.

La Muzeul Holocaustului nu apare nici o inculpare a poporului sau armatei române, ci numai a fasciștilor. În același timp, apar numele „dreptilor între popoare”, români care au salvat mii de vieți evreiești ca Traian Popovici — primarul din Cernăuți, Viorica Agarici — președinta Crucii Roșii de la Roman — și mulți alții.

De asemenea, e adevărat că din România nu s-au trimis transporturi de evrei în lagărele din Polonia sau Germania.

Vă mulțumesc.

Cu stimă,

RABIN DR. MOSES ROSEN

Procurorul general care a refuzat
sanctionarea antisemitismului
a fost înlocuit

Procurorul general al României, Mihai Uliup Popa Cherecheanu, a fost eliberat din funcție. Începând din mai 1991, Cherecheanu refuzase să aprobe trimiterea în judecată a publicațiilor antisemite „Europa” și a directorului ei, Ilie Neacșu, dovadă fiind astfel o atitudine ostilă față de comunitatea evreiască.

Di. Șef Rabin dr. Moses Rosen a protestat în repetate rânduri în fața președintelui Iliescu

și a Parlamentului României, precum și în diferite interviuri, împotriva acestui gest provocator, venind din partea unuia dintre cei mai de seamă „oameni ai legii” din țară.

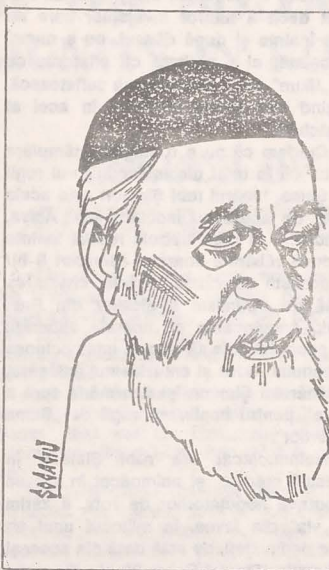
Populația evreiască din România și, în general, forțele democratice din țară își exprimă satisfacția, la vestea eliberării din funcția de procuror general a dlui Cherecheanu, sperând într-o îmbunătățire a propriului lor statut.

OMUL ZILEI

Moses Rosen

Influentul rabin șef din România, acuzat de colaboraționism cu regimul comunist face, iată, și reușește un gest de mare spectacol, vizavi de președintele Ion Iliescu. Îi oferă acestuia șansa de a merge la o comemorare evreiască de răsunet mondial, pentru a încerca să se apropie de președintele Clinton, care din câte se știe nu agreează o asemenea întrevvedere.

Totul se bazează pe ceea ce Rabinul Șef are din belșug — abilitate politică, dublată de un extraordinar simț de orientare în teren. Căci prin acțiunea inițiată dl. Rosen vinează două scopuri clare: să satisfacă nemulțumirile comunității evreiești din România, care îl acuză pe dl. Iliescu de simpatie față de extrema comunistă — cu care de altfel e aliat prin intermediul FDSN — și să-l ajute pe președintele României să intre într-un dialog cu oficialitățile americane.

text: GEORGE STANCA
desen: ADRIAN SOCAIU

„MERIDIAN” — 30 aprilie 1993

ROMÂNIA
și problema evreilor

Interviu BBC cu comentatorul GHEORGHE FODOR

— Agenția REUTER transmitea de la București că, în timpul celui de-al doilea război mondial, la ordinul Berlinului, jumătate din populația evreiască a României, cifră la 800.000 de oameni, a fost decimată prin eliminare fizică sau deportare. Care este însă adevărul?

— Este un fapt, că de pe teritoriul României, așa cum arăta el în 1940—1941, evreii nu au fost deportați în Germania sau în lagăre germane de exterminare, așa cum s-a întâmplat în majoritatea țărilor europene. Și eu sunt în măsură să spun treaba aceasta, pentru că sunt unul dintre acei evrei care au trăit în România, la București în vremea respectivă și care nu am fost deportat, în vreme ce o bună parte din familia mea care trăia în Nordul Ardealului, a pierit la Auschwitz. Într-adevăr, cam jumătate din numărul evreilor care trăiau pe teritoriul României au fost deportați, dar ei au fost deportați din Ardealul de Nord, care, în acel moment sau în anii respectivi, nu aparțineau României și fusese cedat Ungariei în urma dictatului de la Viena. Așa încât, atunci când acest lucru nu se menționează, lumea rămâne cu impresia că România a fost cea care a deportat sau anihilat jumătate din populația evreiască. Ceea ce sigur că nu este adevărat. Acum, cred că trebuie să facem și celelalte rezervă, și anume, sigur că și pentru politicienii români și pentru românii, în general, este important să se sublinieze că evreii de pe teritoriul acesta nu au fost deportați. Dar, să nu uităm, pe de altă parte, că România a câștigat în 1941 sau a recăștigat, teritoriul Basarabiei pe care erau vreo 300.000 de evrei, care trăiau acolo și din aceia n-a rămas aproape nimic. Acolo, există discuții despre cine exact și în ce împrejurări e responsabil pentru exterminarea lor, dar exterminată au fost.

— O depeșă, ca de pildă cea de la REUTER care îl pomenise pe Vadim Tudor și încheia cu această afirmație, foarte generală și gravă, că jumătate din populația evreiască din România a fost exterminată în perioada războiului, aruncă o umbră lumină asupra României de astăzi, asupra populației, în general, și evident, și a conducerii sale. Genul acesta de afirmație este făcut din necunoașterea faptelor, este folosită pentru a transmite un anumit mesaj foarte scurt și anume că în România au fost antisemiți, există antisemiți, este o țară în care lucrurile nu sunt prea clare, la care trebuie spus, opinia publică occidentală și desigur opinia publică americană vibrează.

— Sigur, acum nu se poate face procesul individual de intenție a unui scriitor sau gazetar și altora. Dar, situația de la revoluție, ca să zic așa, încoace tot ce e-a spus și cu toată propaganda care s-a făcut în jurul României, a creat o situație în care există înclinarea, în lumea largă, de a crede tot ce este mai rău. În consecință, atunci când lucrurile rămân pe jumătate spuse sau când nu sunt în totalitate

lămurite, lumea alege alternativa defavorabilă. Lucrul acesta care trebuie să îngrijoreze pe orice român și este de natură să dăuneze României ca țară, până la urmă, se datorează, în parte, faptului că a existat o perioadă, care mi se pare că acum este în curs de a dispărea, că a fost abandonată, în care o parte din lupta politică internă românească, care s-a desfășurat de la căderea lui Ceaușescu încoace, a fost purtată în spiritul vechi al disidenților de pe vremea lui Ceaușescu, care nu aveau alt mijloc decât acela de a întâlni un ziarist străin căruia să-i spună cât de rău îi este. Mie îmi pare bine să observ, că în general, acum, există o tendință mai mare de a da lupta politică acasă.

— Cu toate acestea, revenind la antisemitism, așa cum spuneam, a fost adus, într-un fel, în arena politică. Există, prin faptul că anumite partide, a căror importanță nu cred că trebuie să o exagerăm, au în platforma lor ideologică și această atitudine antisemită și o folosesc, de aici o oarecare ambiguitate, care servește celor care vor să interpreteze în mod simplist situația din România, aceste partide sunt asociate partidului de guvernământ?

— Da. Fără îndoială este o situație foarte nefericită, aceea că Guvernul român are o bază parlamentară care la rândul ei depinde de niște partide cu vederi și ideologii extremiste, inclusiv antisemite, sovine ș.a.m.d. Cred că este adevărat că această ideologie, antisemitismul, a fost compromisă pentru lungă vreme și, deși ea există pretutindeni, este un certificat de proastă putere. Iar politicienii din România a căror stabilitate politică și prezență în arenă depinde de aceștia, sunt la rândul lor, sub o umbră din această pricină. Cred că este un lucru de care Guvernul României este conștient, de care președintele Iliescu este conștient și poate că el au făcut încercări și se mai gândesc să mai facă, de a scăpa de treaba aceasta, dar așa cum este situația acum, ei sunt asociați cu aceste mișcări.

— Cred că ideea aceasta a antisemitismului a devenit o plapumă destul de confortabilă pentru mai multe forțe, nu neapărat partidele la care ne referim și cred că a fost destul de șocant la un moment dat când, chiar U.D.M.R. sau anumii lideri ai U.D.M.R., au făcut un fel de apropiere între ceea ce s-a întâmplat evreilor în timpul celui de-al doilea război mondial și ceea ce se întâmplă ungurilor, astăzi, în România.

— Episcopul Tökés a spus că regimul sub care trăiesc maghiarii în Transilvania este acel sub care trăiau evreii în timpul războiului. Or, cred că lumea nu știe despre ce vorbește. Eu pot să spun pentru că eram acolo. Las deoparte problema exterminării sau deportărilor, despre care am vorbit, dar, noi copiii evrei din timpul războiului am fost toți dați afară din toate școlile de stat, ca în 1941, și n-am mai putut primi până în 1945. Din punct de vedere legislativ și al drepturilor într-un stat, nu există nici un fel de paralele care să se poată face, între ceea ce se întâmpla atunci cu evreii și ce se întâmplă astăzi cu unguri.

Şef Rabin dr. MOSES ROSEN

ŞIMEON BAR IOHAI

Treizeci şi trei de zile au trecut de la „acea noapte” în care, prin gralul minunat al Hagadei, au răsărit în faţa noastră chipurile celor cinci învăţaţi adunaţi în jurul mesei de seder la Bnei Brak. Bătrânii îndrumători spirituali ai acelei mult încercate generaţii de martiri, care îşi vedeau fraţii daţi pradă hrăpăreţului vultur al sistemului sclavagist roman, stăteau în acea noapte de Pesah cufundaţi în gânduri. Spre a se refugia în prezentul acelor vremuri care însemnau robie şi distrugere, ei nu conţineau să evocă minunea de odinioară a leşilor din Miṭraim; spre a alina rănilor sângerânde din vremea de o trăia, ei picurau balsamul unei povestiri din vremuri de demult, care vorbeau despre o minune ce s-a împlinit în miez de noapte şi care a dus pe robii de odinioară spre limanul libertăţii.

„Până când au venit elevii lor şi le-au zis: Descălii al noştri, a sosit deja vremea spre a rosti ruga de Şema a zorilor”.

Tinerii discipoli l-au întrerupt pe cei cinci învăţaţi din reverie. Înărpaşi de elanul tinereţii, purtând în suflete clocotul de revoltă împotriva marilor nedreptăţi la care erau martori, ei se adresează către maeştrii lor, trezindu-l la realitate. Destul — spuneau ei — destul am recitat acea rugă Şema a serii, simbol al calvarului unei nopţi prelunge, în care puterile întinericului au domnit în voie. Întreaga noastră învăţătură talmudică, cărţurile al credinţei noastre, aşi început-o cu întrebarea: „De când începem să rostim ruga de Şema a serii?” Până când acest splendid crez în unitatea Creatorului şi a Creaţiunii, acest mesaj zguduitor către dragoste de Dumnezeu şi de oameni, va rămâne doar un simbol al suferinţei şi al martiriului? Până când va flutura el pe buzele mucenicilor, al căror ideal să fie acel al lui rabi Akiva, acela de a-şi da sufletul rostindu-l? Până când însuşi Dumnezeu va plânge acolo sus, în ceruri, în toate cele trei faze ale nopţii, văzând atâta chin omenesc, atâta nedreptate, atâta sânge nevinovat vărsat de tirani? Întoarceţi-vă privirile de la „acea noapte” a trecutului de lacrimi şi priviţi spre viitor. În locul rugii de Şema a nopţii, rostiţi, împreună cu noi, pe aceea a aurorii ce mijeste la orizont. Faceţi să răsună chemarea la luptă împotriva asupritorului şi astfel veţi leşi din „cel patru coţi al învăţăturii” spre drumul care duce spre libertate şi o viaţă care merită a fi trăită. Aşa grăiără, atunci, învăţăceii.

Chemarea lor n-a rămas fără ecou. Era chemarea noli generaţiilor, a generaţiilor lui Bar Kohba. Era glasul sclavilor hotărâţi să săvârşească ei, cu propriile lor mâini, o nouă minune a Pesahului, o nouă legire din Miṭraim.

„O stea a pornit din Iaacov”. Cu privirile îndreptate spre steaua libertăţii, spre luceafărul menit să trezească în inimi speranţă în mai bine, Bar Kohba, „fiul stelei”, obţine adeziunea bătrânilor din Bnei Brak, în frunte cu rabi Akiva, la lupta care sfântă împotriva cohortelor imperatorului Hadrian.

În rândurile acestor discipoli distingem figura aceluia a cărui memorie o evocăm în ziua de Lag Baomer, zărind chipul strălucitor al autorului Zoharului, rabi Şimeon bar Iohai. Între cei 24 000 de elevi ai lui Akiva care au înscris pagini de nemuritoare glorie în acea epocă, fiul lui Iohai a fost acela care a cucerit nu numai redutele mercenarilor ocupanţi, ci, peste veacuri şi milenii, şi inimile credincioşilor. Lui, numai lui, i s-a consacrat în plin doliu al sefirei o zi de

prăznire a memoriei. Învăţătura lui, mai mult decât a tuturor învăţăturilor care au trăit înainte şi după dânsul, nu e numai cercetată, ci e recitată cu sfinţenie ca un „tikun”, ca o reconfortare sufletească, păşind din cadrul studiului în acel al rugăciunii.

Credem că nu e o simplă întâmplare faptul că în toată discuţiilor în jurul rugii de Şema, tânărul rabi Şimeon este acela care, de acord cu maestrul său Akiva, conchide că ruga trebuie rostită înainte şi după răsăritul soarelui (Berahot 8 b). În această concluzie regăsim chemarea plină de optimism a elevilor din Bnei Brak, convingerea că soarele eliberării nu poate întârzia să răsăre. Înţelegându-l pe bătrânul Akiva şi entuziasmul înflăcărat al tânărului Şimeon îşi dau mâna spre a lupta pentru împlinirea rugii de „Şema a zorilor”.

Neînduplecat era rabi Şimeon în această credinţă şi neîmpăcat în ura sa împotriva neguţătorilor de robi. Îl zărim în „via” din lavne, în mijlocul unui alt cerc de învăţaţi, de astă dată din aceeaşi generaţie (Tractat Şabat 33 b). Se pune în faţa lor problema cauzelor pentru care băntuie o boală ciudată, care „începe în aparatul digestiv şi se termină la gură”.

E vorba de aceeaşi „epidemie” la care se referă paginile talmudice atunci când vor să vorbească despre urgia asupritorului, de masacrele care au nimicit, între Pesah şi Şavuot, pe elevii lui Akiva, ameninţând cu nimicirea Torei (Ievamot 62). E „boala” care a început cu infometarea, cu jefuirea tuturor bunurilor poporului de către ocupanţi şi s-a terminat cu „gura”, cu edictele menite să le smulgă declaraţii de loialitate faţă de împărat. Rabi Şimeon răspunde acestei întrebări arătând că numai datorită încetării învăţăturii s-a putut ajunge la o astfel de situaţie. Admirabilul mănutor al logicii, cel care în flece interpretare de text biblic caută mereu metoda de cercetare raţională, explică dezastrul la care ajunseseră prin vâlul uitării ce se aşternea pe „învăţătura”, singurul suport moral în rezistenţa lor împotriva agresoarelor. Fără învăţătura dreptăţii şi a libertăţii, ei nu puteau găsi înlăuntrul lor resursele sufleteşti necesare pentru a se vindeca de aşa-zisa „epidemie” ce le secera rândurile. Într-adevăr continuarea discuţiei din „via” de la lavne confirmă diagnosticul lui rabi Şimeon. Rabi Iehuda bar Ilai trece deodată la un subiect care numai în aparenţă e altul, dar în realitate nu e decât urmarea celui iniţial. „El exclamă: Ce frumoase sunt operele acestor naţi (a romanilor) lată, au construit pieţe, au făcut poduri, au clădit băi”. Rabi Iehuda şi-a exprimat prin aceste cuvinte admiraţia faţă de genul roman, s-a situat pe poziţia „obiectivă” a omagierii duşmanului. Rabi Iosi — continuă naraţiunea talmudică — a tăcut. Nu putea să se declare de acord cu teza lui rabi Iehuda, dar nici nu avea curajul s-o conteste. Rabi Şimeon, însă, a răspuns: „Tot ceea ce au realizat ei n-au făcut-o decât pentru sine. Au făcut pieţe pentru ca acolo să-şi consume orgiile lor, au clădit băi pentru a-şi desfăta trupurile, au construit poduri pentru ca toţi cei ce vor trece acolo să le plătească biruri”. În judecarea unei opere — voia să spună Rabi Iohai prin cuvintele sale — Interesează, îndeosebi, în folosul cui a fost ea realizată. Ceea ce au realizat oamenii împăratului n-a fost spre a sluji intereselor mulţimilor. Totul, totul era conceput într-o lume bazată pe jaf şi nelegiuire, în vederea creşterii huzurului jefuitorilor şi nelegiuitorilor.

Dacă rabi Iehuda a primit recompensă din partea romanilor pentru elogiile rostite, dacă rabi Iosi a fost

exilat pentru faptul că a tăcut, rabi Şimeon a fost condamnat la moarte. Treisprezece ani a durat refugiuul său într-o grotă, spre a evita împlinirea osândelor împărăteşti.

Cumplit au fost suferinţele ce a îndurat, dar ele nu l-au făcut să dea înapoi. Indignarea împotriva împlinirii de care era stăpânit l-a făcut să exclame: „Într-o astfel de lume nu e îngăduit nimănui să rădă cu gura plină căci scris e: „Atunci, numai atunci ni se va umple gura cu râset” (Berahot 31 a). Atunci, numai atunci când — voia rabi Şimeon să spună — vor dispărea aceste azeşări sociale nedrepte, când ceea ce vîiam va deveni realitate, atunci adevărata bucurie va putea copleşi cele mai tainice cute ale inimilor omeneşti.

Cât de bine se armonizează cu o astfel de concepţie despre viaţă exclamaţia sa: „Învăţătura n-a fost dată decât acelor care simt gustul manei cereşti” (Mehilta Valehi cap. I). Mana, pâinea drumului prin desert, era simbolul divinei porunci că „omul e dator să se îngrijească de hrana sa şi a familiei sale şi să nu cadă în păcatul lăcomiei, al setei de îngrămădire de bunuri ce întrec nevoile sale. „Flecare să strângă atât cât poate să mănânce”. Cel care nu pot pătrunde înalta etică a unei astfel de viziuni a distribuirii roadelor acestor lumi la ospăţul vieţii, la care toţi oamenii au acelaşi drept să se înfrupte, cel ce „nu simt gustul manei” nu înţelege însuşi miezul învăţăturii noastre, nu pătrund mai departe decât litera ei, nu-l gustă miezul plin de conţinut.

Fidel unei astfel de viziuni a lucrurilor rabi Şimeon ne învaţă: „Dacă trei oameni mănâncă la aceeaşi masă şi nu rostesc în acest timp cuvinte ale învăţăturii, parcă ar fi mâncat din jertfele morţilor, iar dacă folosesc acest prilej spre a exprima cuvântul învăţăturii, parcă ar fi mâncat la ospăţul lui Dumnezeu” (Avot cap. V Mişna 3). Orice îndestulare a

nevoii trupului după hrană nu trebuie să se reducă la o satisfacere a instinctelor animalice. Ori de câte ori omul gustă din rodul binecuvântatei livei pe care o constituie această lume, să simtă izul manei cereşti, să folosească acest prilej pentru a-şi înălţa sufletul spre culmile învăţăturii sfinte.

An de an credincioşii mozaici de pe toate meleagurile împlinesc cuvântul lui Şavor Malca şi „aduc tributul lor de recunoştinţă către rabi Şimeon” (Bara Mejia 119). Nu numai la mormântul său din Meron, ci în toate lăcaşurile noastre de rugăciuni, înm de slavă izbucneşte în seara de Lag Baomer pentru acest nezdrunclat luptător împotriva răului, pentru acest mesager al zorilor unei lumi mai bune şi mai drepte. Caracterizarea uriaşei sale personalităţi o găsim concretizată în învăţătura ce ne-a lăsat-o: „Tre sunt cununiile ce şi le poate câştiga omul în viaţă: cununa învăţăturii, aceea a societăţii şi aceea a preoţiei. Cununa numelui bun le întrece însă pe toate” (Avot cap. IV Mişna 12).

„Pe creştetul lui rabi Şimeon” (Avot Zara 60) s-au împlinit în timpul vieţii sale pământeşti cele trei cununi. Misionar devotat al cuvântului dumnezeiesc, el a fost în acelaşi timp un neobosit cercetător al izvoarelor străvechii noastre culturi. Altarul şi şcoala nu l-au determinat să se izoleze în „turnul de fides” al abstracţiunii. Cununa omului conştient de răspunderea faţă de societate, a luptătorului pentru înlăturarea „domniei nelegiului” l-a împodobit fruntea cu spinii suferinţei.

Pe deasupra tuturor a rămas însă neperit „numele cel bun” pe care şi l-a câştigat fiul lui Iohai, numele care a izbutit să depăşească barierele vieţii, acestea trecătoare, numele care, de atunci, de când trupul său a coborât în mormântul de la Meron, înfruntă eternitatea.

Cele 13 principii de credinţă formulate de Rabi Moşe Ben Maimon — MAIMONIDE

1. Cred cu o credinţă desăvârşită că Dumnezeu — laudat fie numele Lui — este creatorul şi conducătorul tuturor creaturilor şi că numai El a făcut, face şi va face toate fiinţele.
2. Cred cu o credinţă desăvârşită că Dumnezeu — laudat fie numele Lui — este unic şi că nu există o unitate ca a Lui în nici un fel şi că El singur este Dumnezeul nostru, care a fost, este şi va fi.
3. Cred cu o credinţă desăvârşită că Dumnezeu — laudat fie numele Lui — nu este materie şi că nu-L pot concepe acel care concep materie şi că nu poate exista nici o asemănare cu El.
4. Cred cu o credinţă desăvârşită că Dumnezeu — laudat fie numele Lui — este începutul şi Sfârşitul.
5. Cred cu o credinţă desăvârşită că Dumnezeu — laudat fie numele Lui — numai Lui se cuvine să ne rugăm şi că nu se cuvine să ne rugăm altcuiva în afară de El.
6. Cred cu o credinţă desăvârşită că toate cuvintele profeţilor sunt adevărate.
7. Cred cu o credinţă desăvârşită că profeţia lui Moşe, învăţătorul nostru, binecuvântată fie-l memoria, a fost adevărată şi că el e părintele tuturor profeţilor, de dinaintea lui şi de după el.
8. Cred cu o credinţă desăvârşită că toată învăţătura care este acum în mâinile noastre este cea care a fost dată lui Moşe, binecuvântată fie-l memoria.
9. Cred cu o credinţă desăvârşită că această învăţătură nu va fi schimbată şi că nu va fi o altă învăţătură din partea Creatorului — laudat fie numele Lui.
10. Cred cu o credinţă desăvârşită că Dumnezeu — laudat fie numele Lui — cunoaşte faptele tuturor oamenilor şi toate gândurile lor, căci scris este: „Cei care creează inimile, cel care înţelege faptele lor”.
11. Cred cu o credinţă desăvârşită că Dumnezeu — laudat fie numele Lui — răspândeşte cu bine pe cei care respectă poruncile Lui şi pedepseşte pe cei care le calcă.
12. Cred cu o credinţă desăvârşită în venirea lui Mesia şi, deşi zăboveşte, eu aştept, totuşi, în fiecare zi, venirea sa.
13. Cred cu o credinţă desăvârşită că va fi învierea morţilor atunci când va fi via Creatorului — laudat fie numele Lui — şi că se va înălţa pomenirea Lui în vecii vecilor.



JOURNAL OF THE ROMANIAN JEWS

THE COMMEMORATION OF THE HOLOCAUST DAY IN THE JEWISH COMMUNITY IN ROMANIA

SPEECH BY THE PRESIDENT ION ILIESCU

The solemnity that unites us to pay an homage to the memory of the Jewish martyrs exterminated by the Fascists and the Nazis during the 1940-1945 Holocaust urges us to bow our heads piously in remembering them.

The abominable crimes against a people that has given to the mankind imperishable spiritual and material values are condemned today by the whole civilized world. It is the duty of the States to promote such measures that would hinder the recurrence of such tragedies.

Mankind cannot and should not forget that the Holocaust amputated one third of the body of the Jewish people. Six million Jews perished in dreadful pains, of them one million children were burnt in ovens. The Holocaust against this people goes down as a dark page in the history of civilisation and obliges us to meditate on the condition concerning the Inter-ethnic relations, the relations among people. A people who over three thousand years ago set up a state and built one of the oldest cities in the world — Jericho — was forced by the welter of history to live in the diaspora for two thousand years. Persecuted, humiliated, defenceless, burnt at stake being forced to give up its identity, to repudiate its faith, the Jewish people never ceased to believe in the One God, praying to Him daily and singing its Jerusalem. It has preserved its faith staunchly and fearlessly and has nurtured incessantly the hope that it would regain its promised land and would set up its own national state. Its dream came true and its prayers heard after this dreadful Holocaust. Today, the Jewish people has again its state, the State of Israel.

They build again the Holy Land with the same dedication and tenacity with which they faced the vicissitudes of history.

I was and I saw Israel. I came to know politicians and scientists, men of arts and culture. I discussed with simple people. I was impressed by their optimism, by the thirst for life of a laborious people who turned the cliffs and the desert into a flourishing country, with a competitive economy, with a science and culture in full progress. Many Jews, originally from Romania, have brought valuable contributions toward rebuilding Israel and they confess their love for the country where they were born, and preserve there a Romanian cultural life by means of newspapers, journals and books published in Romanian.

The relations between Jews and Romanians, brought together throughout past centuries, prove to be lasting. In fact, Romania can be proud for having had uninterrupted diplomatic relations with Israel from the beginning to the present day. At the moment, these relations have come to know a beneficial development for both states.

During the past history of Romania, the Jews have brought many proofs of their love and devotion for the country which received them hospitably. I should like to recall the Chronicle by historian Ortelius in which it is written that Jewish soldiers fought in Michael the Brave's army, and they were massacred together with the Romanian soldiers following the assassination of the great king, Michael the Brave.

We find among the leaders of the 1848 Revolution the Jewish painters

Barbu Iscovescu and C.D. Rosenthal. The „Zion“ ambulance is famous. It was made up of six ambulance coaches and another one for bringing supplies. They participated heroically in the independence war of 1877-1878. During the First World War, according to the statistics published by the Official Gazette — 23,000 Jews were enrolled in the Romanian army. The number is impressive if we take into account the number of the Jewish population which counted some 230,000 souls at the time. Of the Jewish fighters, 887 fell on the battle field, 740 were wounded, and 825 were awarded medals.

We have mentioned in passing a few data in order to point out that we have not forgotten and we appreciate the contribution by the Jewish population in our country to the creation and the preservation of the integrity and the independence of Romania. The history of Romania has preserved the contribution by the Jews to the economic, scientific, cultural and artistic development of our country. The contribution by the Jewish population to the welfare of Romania is an expression of its feelings toward this country as a reflection of the hospitality shown by the Romanian people. Nowadays, during the difficult period of the transition, there are valid Jews who participate actively, skillfully and with talent in re-enforcing our economy, in the scientific, artistic and cultural achievements of our country.

During the present historical conditions, the shaping of a lawful state is with us a process in full evolution with positions already well-consolidated and with others that are being edified. The Parliament of the country provided us a Constitution that guarantees the equality among all our citizens irrespective of their race, nationality, ethnic origin, language, religion, sex, opinion, political convictions, property or social origin and it proclaims that Romania is our common and indivisible Homeland. Our State recognizes and guarantees to the people belonging to national minorities the right to preserve, to develop and to express their ethnic, cultural, linguistic and religious identities.

On these constitutional grounds we are firmly decided to enforce respect for the law and to take such steps that can prevent, repel or punish exemplarily any actions that lead to discrimination on grounds of race, national origin or religious belief. In this spirit, I assure the Jewish population in Romania that we will fight strongly and efficiently against the xenophobic, antisemitic manifestations and defend by the means the State has the honour, the dignity of all the citizens of the country irrespective of their ethnic or religious affiliation.

The tragedies of history that we commemorate with veneration should urge us to learn how we should live in order to make their recurrence impossible.

With full confidence in the future of our country, in our peaceful co-existence, in our general progress, I wish you all happiness and peace.

SPEECH BY HIS EMINENCE CHIEF RABBI DR. MOSES ROSEN

„The hand of the Lord was upon me,” speaks Prophet Ezekiel on the mid-Passover Shabbat, „and set me in the middle of a valley; it was full of bones... a great many bones on the floor of the valley.”

Just like the Prophet, now our mind is contemplating that „valley full of bones” that was the Holocaust of our generation. Six million—one third of our people.

1,500 thousand children charred in furnaces. An infinite host of youth and elderlies, men and women, scientists and laborers, rabbis and atheists, an endless stream of writhing bodies, munched by the furnaces of hell. Gas chambers, blood shed as heedlessly as water, mass graves wherein bodies are piling up in ever growing stacks, sick people to whom no one tends, trains hurling off to unknown deportation sites, children and grownups turned into guinea pigs for hideous experiments, Jews hooked and dangling in the slaughterhouses.

And there is more of it, much more than any one can bear to tell or think of at one time. Who will set off to count our graves? Who will presume to count the other ones—the graveless, those who were marched in through the gates and vented through the chimneys?

And then again that question: „Why are you pinning it on us?”

Pin it on you? No way. We've never pinned the blame on any nation. None of us ever did. Should we do so, we'd be no different from Hitler. At Oradour-sur-Glane, at Lydice, it was he who pinned an imaginary blame on thousands of our people.

As for us, we're only mourning our dead. And who's responsible for them, except the traitor, the one who sold his country out to Hitler, hangman of the Romanians, and ours as well.

We do make a clearcut distinction between the Romanian nation and the executioner, the man whom our foes, the neo-Nazis, are seeking now to rehabilitate.

We do not wish to involve ourselves in politics. We have welcomed here Mr. Coposu, whom we praise for his unyielding stand against all anti-Semitism, and we have welcomed other opposition party leaders. It is a pity they are not here today at this solemn commemoration of the Holocaust. We have but one politics: defending our community.

And yet I wonder: How come that someone should be trying now to drag us into politics? It is only natural that things which had been impossible under past rules, for as long as six centuries, have become possible today in a democracy. The head of the state has accepted our invitation and for the first time come to our Temple. It is the Romanian nation that walks into the holy shrine with him. Shall we not honor him and thank him?

And again I wonder: How come that what was possible under the shroud of night, at the Orthodox Patriarchal Church, where leaders of the opposition stood beside the President, should not be possible by daylight at the Synagogue?

There are of course a lot of things we are upset about. We are not trying to make light of it. We are voicing our protest that steps fail to be taken to defend our dignity and our existence. The President, who is a democrat, would listen to our protest. Whenever we request to see him, he would receive us kindly, comprehensively.

...Do you still want to know why I cannot be silent before these newbred hatred-mongers? Shall I tell you how my grand-father died? A man of 82, along with his five daughters and one son, and all their spouses and their offspring, 72 in all, they fled into the wood and lived there for 18 months until the Nazis tracked them down, and then they had to crawl out of their holes and flee again. They came up to a river and everybody got across, save for my grand-father. He couldn't. There was a Jewish cemetery nearby. He told his children: „Run for your lives! I'll dig myself a grave so I can rest among my people in a Jewish tomb.” None of them was saved, but for one child, abandoned by a gypsy camp. Shall I tell you about my brother, Elias Rosen, Rabbi of this city, how he was burnt at Auschwitz with his wife, and his two daughters, kike were my sister, Clara, and her husband and their children? Are you surprised at our protest? Is there a Jewish heart that is not bleeding still?

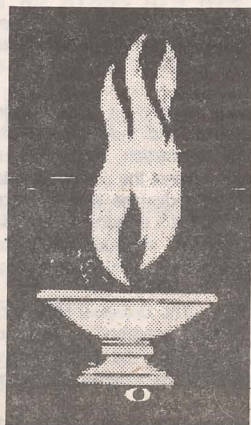
...Jean Paul Sartre once defined the Jews as „the people who would not allow mankind to fall asleep.” He was right. Sorry, but as long as we live, we'll never allow mankind to slumber into sweet oblivion, wiping out the horrendous crimes to which we were subjected, and of which Hitler is not the only one to blame, for so are all the leaders of the so-called free world, who stood by and did not lift a finger to defend us as we were being slaughtered right before their eyes.

...In Washington, the President of Romania will have a chance to take a grasp of our tragedy. He will find there the documents, the pictures, the glaring evidence that should forever silence those who are not ashamed to say the Holocaust is just a Jewish fable.

In Washington, dozens of leaders from the world over will shudder at the huge guilt that has been laid upon the conscience of mankind for failing to avert the Holocaust.

In Washington, a lesson will be taught so that mankind should not slip back again in that tremendous sin of failing to smother fascism in the egg.

I will conclude by thanking Mr. President for his efforts to curb anti-Semitic trends and xenophobia. I do hope that these efforts will for once be translated into acts that will protect our dignity and rights, so that we can continue to make our contribution to the common welfare, to the peace and prosperity of this country.



Chief Rabbi Moses Rosen's Visit to the United States

JOINT'S GENEROUS ASSISTANCE

A highlight in Chief Rabbi Dr. Moses Rosen's U.S. tour was marked by His Eminence's meeting Apr. 23 with the leading officials of the Joint Organization.

In a poignant description, Dr. Rosen spoke of the hardships facing the Jewish community in Romania as a result of soaring inflation and skyrocketing prices in all commodities, including basic foodstuffs that are essential to survival. In view of these developments, His Eminence made a fiery entreaty with the Joint that it should generously raise its lofty succor to the old and sick Jews in this poverty-stricken country.

"To give you a clear picture of the situation," argued the Chief Rabbi, "it will suffice to say that for 26 years since the Joint started operating in Romania, applicants for relief would not account for more than 20 or 25 percent of the community, while the remainder, though living frugally, would never turn to us for help. Now this has radically changed since, according to our estimates, at least half of all Jewish families are in a desperate need of food aid."

"I reckon that 'emergency' is the fittest word to portray these conditions," Dr. Rosen concluded, adding that, "as the saying goes, a stitch in time saves nine, that is to say that a prompt response could make all the difference in the world."

In his reply, Joint Vice President Michael Schneider thanked Rabbi Rosen for his lengthy account, assuring him that every feasible and necessary step would be presently taken. The organization, he stressed, "will keep on acting as it has always done throughout its operation in Romania, so that no Jew should ever be exposed to want and hunger."

FIGHTING BACK ANTI-SEMITISM

The current status of the Jewish community in Romania, anti-Semitism, and efforts to avert this threat made the subject of an extensive debate as Chief Rabbi Dr. Moses Rosen met Apr. 26 with Dr. Israel

Singer, secretary-general of the World Jewish Congress, and Ilan Steinberg, the director-general of the organization.

The top WJC officials praised Dr. Rosen, as leader of the Jewish Communities Federation in Romania, for his relentless struggle against the rising neo-Nazi trend that has been seeking to rekindle

They also asked Dr. Rosen to convey to the Romanian President, Ion Iliescu, their appreciation for his attending Apr. 18 the Holocaust memorial service at the Bucharest Choral Temple, which along with the President's statement on the occasion constituted a landmark event for the Jewish community in Romania.

Message from the President of Romania, on the Dedication of the Holocaust Memorial Museum

An essential part to everyone's existence as a human being, collective memory is just as vital to our existence as nations. Were we unable to remember the past, the lessons of history, the heroes and the common people who have made us into what we are today, we could not hardly understand the present, or imagine the future.

Unfortunately, whenever we recall the past, we are reminded of the enormous toll of human suffering that it has cost us. As we look back upon it, ours of all centuries seems to have been the very time of suffering. Twice in this century the blaze of war has scorched the planet almost from end to end. And even afterward, since World War II was over, there has scarcely been a day under the sun without its own amount of victims reaped by a multitude of raging conflicts all around the world. It looks as though some people will never be appeased until their own energy and the lives of their fellow humans have been turned into a pointless waste. Yet never have we witnessed more terrible a horror than the Holocaust: people were humiliated on no other account than being Jewish, unjustly punished on no other account than being Jewish, sentenced to death on no other account than being Jewish, exposed to be annihilated as a nation on no other account than being Jewish — man and wife, brother and sister, mother and child, the younger and the older, the believer and the nonbeliever, all alike, without any exception.

Grown tolerant through their own history of suffering, the Romanians are more inclined than others to compassion and real comprehension for the Jewish tragedy. In the name of my people:

Let the sacrifice of those millions of victims to whom this Memorial has been dedicated, be the last in history, let mankind never again surrender to the dark forces of totalitarianism, whether political, or racial, or religious!

Let the spirit of the dead we are commemorating here today guide us, the living, on the road to peace and plenty!

racial and ethnic strife, thus jeopardizing not just the Jewish minority, but also the entire country's still fledgling democratic rule.

The leading WJC officials expressed the solidarity of the whole Jewish nation with this struggle that enjoys and will continue to enjoy a broad support from a large number of people worldwide, who are committed to preventing the revival of anti-Semitism.

The World Jewish Congress, said the distinguished speakers, trusts that legal steps will be taken to protect the Jewish population in Romania and punish anyone who would attack or smear the Jews. It is by such firm action that Romania will recover the upright public image that it used to have and that it well deserves amid the international community.

AMERICAN CORDIALITY

The current problems of Romanian Jews were summarized by Dr. Moses Rosen at an Apr. 20 reception offered by the American Jewish Committee in honor of the visiting Romanian President Ion Iliescu, whose presence and sympathetic address at the Bucharest Choral Temple a few days earlier, had been, Chief Rabbi said, an unprecedented privilege for the Jewish community in its six-century-long existence in Romania.

The President's firm stand, Chief Rabbi Rosen pointed out, "leaves us assured that we can count on a full legal protection against any anti-Semitic attacks."

The Chief Rabbi thanked the American Jewish organizations for the unswerving friendship and support they have constantly shown to the Romanian Jews. "Each time that I have traveled to the United States in the past thirty years, my pleas in favor of Romania have never failed to elicit a wholehearted response. I am convinced that your feelings for Romania will go on being just as warm and friendly as they have always been."

A COMPELLING LESSON

During a divine service at the Park-East Synagogue on Apr. 24, Rabbi Arthur Schneier paid homage to the revered spiritual leader of Romanian Judaism. In his response, Chief Rabbi Dr. Moses Rosen made a vivid description of the Washington Holocaust Memorial Museum, whose opening he had attended a few days earlier, a compelling lesson that such nightmares must not be allowed to occur again.

BROAD CONTACTS

Apart from interviews with the Voice of America and several newspapers, such as Forverts and Algemeiner Journal, Dr. Rosen's trip to the United States was strewn with consequential contacts. While meeting with senators, congressmen, and numerous other personalities of American society, the Chief Rabbi had an excellent opportunity to lay the groundwork for new ties, as well as to renew dear old relations dating back from several decades.

Congress of the Jewish Communities in Romanian

A Congress of the Jewish Communities in Romania was held in Bucharest on April 16—18.

The agenda included:

a. The campaign of conversion waged amid our communities and steps that must be taken to oppose it.

b. Measures to preserve and inventory fixed assets.

c. Drawing up inventories of the mobile and fixed assets of which our communities have been deprived by the fascists and communists.

d. The Holocaust Day and the inauguration of the Washington Holocaust Memorial.

After an opening speech delivered by His Eminence Chief Rabbi Dr. Moses Rosen, the meeting was addressed by secretary-general Th. Blumenfeld, Prof. Dr. N. Cajal, member of the Academy, First

Rabbi Dr. E. Neumann of Timișoara, deputy general secretary I. Sorin, Prof. H. Riemer, first editor of the Magazine of the Mosaic Cult, and Dr. C. Crupariu, director of the Martin Băluș Hospital-Home.

Among other speakers, were several community leaders, including Stefan Löwinger — Arad, Alexandru Fabian — Satu Mare, P. Kaizerman — Iași, Mauriciu Szebovitz — Sighetul Marmatiei, Iosif Weintraub — Cluj-Napoca, Alfred Faust — Galați, Bernard Marmor — Fălticeni, N. Aronovici — Ploiești, M. Cojocaru — Bacău, Tiberiu Roth — Brașov, Hermina Mühlstein — Botoșani, Malvina Aron — Brăila, Tania Grinberg — Rădăuți, Mișu Davidovici — Tîrgu-Neamț, Bernard Usher — Bîrlad, and Gideon Bruckmaier — Sohet.

Here are two of the resolutions the Congress has endorsed by unanimous vote.

RESOLUTION

The General Assembly of the 63 Jewish Communities in Romania held on 18th April 1993 — 27th Nissan 5753, ascertains:

It is now some time since in addition to antisemitic and neo-Fascist actions, actions of defamation, calumination and provocation against the Jewish population, an action to undermine and to profanate the Mosaic religion is being carried out by some merchants of souls from abroad and their Jewish tools from inside the country.

The book "The Universal History of the Jewish People" published several months ago, indicating that its author might be Alfred Hărăoanu, is a demonstration of this action.

Mr Hărăoanu is an ignorant in Judaism and as such the book is full of all kinds of

historical and religious falsities that lead astray the reader.

Some parts of the book is written in the spirit of the propaganda leaflets for the conversion of the Jews by the famous Wurmbrandt who was baptized half a century ago and has uttered numerous insults against our holy Torah.

It is our duty to warn the Jewish or non-Jewish public that this book aims to lead the Jews away from their right faith in the One God.

The General Assembly observes that by his false assertions, profanations and lies poured out against the holy ideals of Judaism, Alfred Hărăoanu placed himself outside the Jewish community.

As a result, at the proposal by His Eminence, Chief Rabbi Dr. Moses Rosen, the Assembly decides unanimously to expel him from the Jewish Community.

DECLARATION

On 27th Nisan 5753/18th April 1993, the Day of the Holocaust, the General Assembly of the Jewish Communities in Romania, held in Bucharest, upon hearing the presentation by His Eminence, Chief Rabbi Dr. Moses Rosen, makes the following statements:

1. The representatives of the Jewish Communities in Romania, remnants of the Holocaust of the European Jewry, bow our heads proudly before our dear martyrs who died AL KIDUS HASEM — killed in the tortures of the hell by the Fascists forces and proclaim solemnly, together with the whole Jewish people in Israel and the Diaspora that we will remain faithful to the Torah; that, while we remain loyal citizens of the country where we were born and where we live, Romania, we place our lives in the service of the eternity of Israel, the Land of the biblical Promise, and that we will not allow the neo-Fascist forces to raise their heads again to insult and threaten us.

The conscience of the whole mankind is too much burdened by the drama of the six million Jews exterminated in order to allow the potential assassins of democracy to continue their work.

2. We express our thankfulness to the President of Romania for having accepted the invitation to participate in the inauguration at Washington of the Museum of the Holocaust, as well as in the commemoration at the Choral Temple. His participation is even more meaningful as it takes place at a time when the anti-Jewish attacks continue in the press.

The President of Romania and those of many other states will have the possibility to see in Washington, in the rooms of the Museum our whole tragedy, the Holocaust, before their own eyes.

Scientists, distinguished historians, survivors, documents, vestiges, countless and frightening details of the huge and unheard of barbarity which destroyed one third of the Jewish population, will give the possibility to the whole world to realize that no one is allowed to forget what had happened.

Those who, fully embedded in Cain's complex, dare to deny the Holocaust and in this way they get ready for further crimes and new iniquities, this museum will make them silent definitively.

3. We declare solemnly that never and none of us has ever rendered guilty the Romanian people or any other people, considering them guilty is this tragedy. Anyone who accuses a whole people does what the neo-Fascist hooligans try to do again. Guilty are those who have poisoned years on end the souls with hatred, lies and provocation; guilty were the criminals whom some try to rehabilitate nowadays.

History, Immanent Justice, Ethics, everything that gives the right to the human kind to continue its existence, have asked that this museum be set up in order to remind to the future generation of the Great Iniquity.

4. The acceptance by the President of Romania to participate today in the commemoration which we, the Jewish remnants in this country, carry out in the Choral Temple in Bucharest, is not only a great honour for us, but it is also a symbol of the new state of affairs in Romania. It is for the first time during the 600 years of Jewish organized life, that the leader of the state enters our sanctuary. We have also shed our blood for Romania; we have also contributed to the progress of this country. The presence of the President of the country during these moments of prayer and recollection amongst us moves us and unites us even more with the whole Romanian people to whom we are devoted body and soul.

5. We stand by our beloved leader, His Eminence Chief Rabbi Dr. Moses Rosen, who enjoys a great prestige internationally for his competence and wisdom with which, many a time, and in greatly dangerous circumstances, has performed for over half a century the miracle of our salvation; the salvation of the survivors. We wish him to stand with all his typical dignity and energy at the head of our Jewish Community, in the service of our dear common country, Romania.

ביקורו של כבוד הרב הראשי בארה"ב

ישיבה עם הנהלת הג'וינט

במשך שהותו בארה"ב, לרב הראשי שלנו היתה התייעצות מאוד חשובה עם הנהלת הג'וינט, ב-26 באפריל 1993. כבוד הרב הציג בפני הנהלת ההסתדרות היהודית הזאת את המצב הקשה של הזקוקים לעזרה בגלל העליה המהירה של מחירי צרכי המזון הכי נחוצים, האיוולת, הדוהרת בצעד ענק ופונה בקריאה מרוגשת לג'וינט להגדיל באופן מספיק את סכומי העזרה שמעניק באצות ובמסירות ליהודים זקנים וחולים ברומניה. אם עד עכשיו, הראה כבוד הרב, אחוז היהודים הזקוקים לעזרה היה בין 20 ו-25 אחוז ממספר הכללי של האוכלוסיה היהודית ושארי היהודים חיו בתנאים צנועים, אבל לא בקשו עזרה, כיום אחוז המשפחות שזקוקות לעזרה גדל עד 50% מכלל המשפחות. את המצב מגדיר המונח האנגלי "אמרג'נס-מצב חירום" (העזרה הניתנת דחוף, היא היותר יעילה) סיכם הנואם מר מיכאל שניידר, סגן נשיא הג'וינט, הודה לכבוד הרב הראשי בעד הסקירה המפורטת והבטיח לקחת אמצעים אפשריים ויעילים בזמן הקרוב ביותר. "אני מבטיח, אמר מר שניידר, שכמו בכל זמן בעילותנו ברומניה, כך גם בעתיד, לא ירעב יהודי ברומניה."

ישיבה עם הנהלת הקונגרס היהודי העולמי

ביום שני ה-26 באפריל 1993, מזכ"ל הקונגרס היהודי העולמי - ד"ר ישראל זינגר, והמונה הכללי של הקונגרס - מר אילן שטיינברג, דנו במסגרת התייעצות מוארכת עם כבוד הרב הראשי שלנו על מצבה בעדכנו של האוכלוסיה היהודית ברומניה, בעיית האנטישמיות המאבק בה וכו'. ראשי הקונגרס הללו את פעולת נשיא הפדרציה של הקהילות היהודיות ברומניה, דר. דוד משה רוזן במאבקו נגד הניאופאשיסטים שרוצים להפיץ מחדש את איבה והשנאה, מה שמהווה סכנה לא רק לאוכלוסיה היהודית, אלא גם לקיום הדמוקרטיה הרומנית. הם הבטיחו לכבוד הרב הראשי שליט"א את הסולידריות של העם היהודי עם המאבק הזה שגם עכשיו וגם בעתיד יקבל תמיכה מאת כל המתנגדים לתחילת האנטישמיות. ראשי הקונגרס ביקשו את כבוד הרב הראשי למסור למר יון איליאסקו, נשיא רומניה, את תודתם בעד השתתפותו ב-18 באפריל באזכרה השואה בבית הכנסת הכור-לי בבוקרשט, אירוע היסטורי בחיי היהודים ברומניה, וגם בעד הצהרותיו בהזדמנות זו. הקונגרס היהודי העולמי מצבה באימון את האמצעים החוקיים להגנת האוכלוסיה היהודית ולהענשת אלה שמתקיפים ומשמיצים את היהודים, אמצעים שיחזירו לרומניה את דיקונה הזוהרת.

אצל ה"אמריקן ג'ואיש קומיטי"

ביום שלישי, ה-20 באפריל, במסגרת קבלת בנים שניתנה ע"י ה"אמריקן ג'ואיש קומיטי" (הנשיא מר אלפרד מוזס) לכבוד נשיא רומניה, מר יון איליאסקו, כבוד הרב הראשי נשא את דבריו, ונתן סקירה קצרה על הבעיה העדכנית של הקהילות היהודיות ברומניה. כבודו הודה לנשיא רומניה, שבפעם הראשונה במשך שש מאות שנות קיום יהודי ברומניה, ראש המדינה העניק כבוד להקהילות היהודיות בנוכחותו ובדברי עידוד שלו. הצהרותיו ההלכסיות של נשיא רומניה, אמר כבוד הרב הראשי, מבטיחים לנו שבמסגרת החוקים, המדינה תלו עליו נגד ההתקפות האנטישמיות. כבוד הרב הראשי שליט"א הודה להסתדרות היהודית אמריקנית בעד התמיכה שנתנו לרומניה בכל הזדמנות "במשך ה-31 שנה שאני בא לארה"ב, אמר כבוד הרב הראשי, מצאתי תמיד אוזן קשבת ולב אחים לקראותי. לו לתמיכה ולעזרה לרומניה. אני משוכנע שתמשיכו, באותה המסירות ובאותה חמימות לטובת רומניה."

בבית - הכנסת "פרק - איסט"

במשך התפילה בשבת פי' תזריע-מצורע (24 אפריל 1993) כבוד הרב ארטור שניידר שליט"א הביע דברי הלל ונהורים לרעייתו מהימנא הנערץ של יהדות רומניה. בנאומו, כבוד הרב הראשי ד"ר דוד משה רוזן שליט"א, תאר בדברים מרוגשים את התרשמותו ותמונות מחנוכות מוזיאון של השואה בוושינגטון, בה השתתף. כמו כן, היו לו לרב הראשי שלנו פגישות עם ראשי חיים הציבוריים האמריקאים, סנטורים, צירים ואישים אחרים, ראיונות שבהם נקשרו מחדש יחסים ידידותיים שקיימים מזה עשרות בשנים.

ראיונות

כבוד הרב הראשי נתן ראיונות ל"קול אמריקה", לעתון פארווערטס, "אלגעמיינער זשורנאל" וכו' וכו'.

מצחוק געשעחוק

הרהורים במשך המסע של חנוכה-הבית במזאון השואה

כל זה נתקיים במשך שנות ראינו רעה ואנו נכנסים במזאון הזה שיזכיר לעולם לכל העמים, מה שעשו לנו, איך צחקו ורמסו אותנו... ועכשיו... אני יושב וכולם באו מייצגי "צוחקים" מאתמול, באו להשתתף במסע זה. כולם, לא רק הם, אלא גם מייצגי "עולם הנת" פשי"אסמור שהם באו ללחום נגד הוחד, נגד האיבה ובמציאות עמדו וראו את אשר עוללו לנו ונלא נתנו שום עזרה, כולם נמצינים מה ויושבים תחת גשם שו-א... ומשתפשים, ועל הבימה, מי יופיע? נשיא מדינה שהביאה אתה את הפתרון האמיתי והנצחי את הפתרון של "ישוב ה" את שיבת ציון". הנשיא הרצוג מסמל את העיון הזה שנתקיים ב-דור אחרון לשואה והראשון ל-גאולה.

כמוכן שהרגשתי שבאמת "היינו כחולמים". כמוכן שברגע זה ה-בנות דברי הפסוק: "אז ימלא שחוק פיני". שחוק, זהו גוון לגמרי בניגוד לצחוק. שחוק, זאת אומרת הסמיה פקציה כשסוף-סוף מבינים לברך על יחוסם, כשמעליהם הביא מכת אל הפועל רעיון נפלא. ובכן, "אז יאמרו בגוים", אותם הגוים שצחקו ולעגו עלינו. כש-אני מביט עכשיו בעיניהם, אני שומע אותם כשאומרים: "הגדיל ה' לעשות עם אלה". גדולות עשה הקב"ה עם ה"בינמלע אידן". כאל אותם, התזיר עשרה ליושנה ובכן, נביאתם זה אלפי שנים, שהיא מבשרת את התקופה של ש-יום, צדק ומשפט לכל העולם תת-חיל עכשיו ולכן "הגדיל ה' לעשות עמו, היינו שמחים". ופתאום נתעוררת מחלומי והנה קול רעש בחוץ וכנפיה של שו-דדים עומדת בחוץ וצועקת: "ישש מיליון שקדים, השואה לא היתה ולא נבראה". זההר, יהודים ועוד לא בא המשיח, עוד לא הגיע הזמן "להקים". עד הסוף זין פול סאטרה באמרו של העם היהודי לא נותן לעמי העולם להרדם ולחלום.

הבה נמסיד לקיים את שליחותנו!

על נהרות הפוסק (נהר של בירת ארה"ב) ששתי כיום ה-שני של רש-חודש איר תשנ"ב. לפני, בשורה הראשונה ישבו נשיאים וראשי ממשלה של כל המדינות בהם התחוללה השואה. על ידי, מימיני ומשמאלי, שרי הוחד ושגרירים של כמעט כל ה-אומות.

אני מרים את עיני אל הבימה ושם יושב נשיא מדינת ישראל, נשיא ארצות הברית, המסווג, "הרמיהו" של דור השואה, אלי ווידל, ואני פשוט מרגיש מסש שאני בביתנו "היינו כחולמים". עברתי בחיי בשבעה מדורי הג-הינום, הדוקנות והנה זכני בו-רא העולם להגיע לרגע זה. ואני רואה כמו עיני מחזה ה-שואה והגאולה גם יחד והנה מתגשמים דברי המסור הנצחי של עם ישראל: "אז ימלא שחוק פיני".

ר' שמסון רפאל הירש ז"ל שואר "למה השם יצחק לידר היהודי הראשון? לא שרה צחקת ואמרה צחק עשה לי ה'. זהו גימקו לעת לידר שם כזה? והוא משיב באמרו שהמושג צחוק הוא גוון של רגע או קסם, מביע עמדה של בזיון, של תוסר אימון. ר' שמסון ממשיך: "שרה ראתה בבגואה את ההיסטוריה של עמנו ואיך יביטו עליו הגוים. עם קצו ותלש שרים את פעמיה במע-גלי ההיסטוריה וינסה לקרא את העולם כולו "לתיקון". נבראי העם שהוא בבחינת "כי אתם ה-עם מכל העמים" יביאו מסר של שרוע עולמי, של צדק, של "וגר-זאב עם כבש", של "וכתחו חרבו-תם לאיתים", של יכי מלאה ה-רז דעה" וכו' וכו'.

מי אתם? ישאלו אומות העולם, הלא אתם "א בינמלע אידן" ואתם רוצים להיות "יועלם פארזארגטס" מסדרי עולם חדש? ובכן "כל השומע", כל מי שישמע את המסר, את הרעיון של עם זה יוראה את ההפרש בין רצונו ל-אפשרויותיו, יצחק לי, ילעג ויצחק בבוז, ילעג וקסם בגוים נחשבנו, כצאצא למכת יובל למכה ולתרפה..."

כינוס כללי של הקהילות

היהודיות ברומניה

מזה כמה זמן מתקיימת, חוק מהפעילות האנטישמיות וני-אופשיסמיות נגד האוכלוסיה היהודית, גם פעילות חותרת וחילול התרבות וזהה היהודית על ידי מפסד וצידי נפ-שות מחוץ לארצנו ומעושי דברם בתוך ארצנו. הספר החדש שההיסטוריה האוניברסלית של העם היהודי" שהופיע זה כמה חדשים, ושמיצן שמחברה הוא אלפרד הרליאנו, הוא הוכחה בלתי ניתנת להכחיש של הפעילות הזאת. הרליאנו בור גמור ועם הארץ גמור בעיני יהדות ואם כן, מלא כל מיני סילון פים היסטוריים ודתיים כדי להוליד שולל את הקורא. באי אלה מקומות, הספר נכתב ברוח חוברת התעמולה לנצר יהודים. בנוסח מפעל חיים של המשומד וורמברנד, הידוע ל-שמעה, שהתנצר זה למעלה מיובל שנים והגיע הרבה רבונות וגידופים על תורתנו הקדושה.

חובתנו להזהיר את הציבור היהודי והלא יהודי שיעוד ה-ספר הזה הוא להסיט את היהודים מאמונתם הנכונה בה' אחד, באחדותו וביחידות של בורא העולם. הכינוס הכללי קובע שהרליאנו שם את עצמו מחוץ לקהילה היהודית על ידי הסילופים, חילול השם והכזבים נגד האי-דיאלים הקדושים של העם היהודי והוא בוגד ועוכר ישראל. והנה כי כן, הכינוס הכללי מחליט, לפי הצעת כבוד הרב הראשי דר. דוד משה רוזן שליט"א, הוצאתו של אלפרד הרליאנו מתוך הקהילה היהודית ומהיום והלאה אין לו שום חלק בתוך עמנו וקהלתנו. ההחלטה נתקבלה בפה אחד ממעם כלקהילות המשתתפות בוועד הקהילות הקדושות ברומניה.

לא יאבה ה' סלוח לו... ורבעה בו ה' האלה הכתובה בספר ומחה ה' את שמו מתחת השמים (דברים כ"ט, י"ט)

בת-ב-בת

של היהדות הדתית מרומניה
כ"ה ניסן - אייר תשנ"ג
דו שבועון

אזכרה יום השואה בבוקרשט

הנאום של כבוד הרב הראשי

היתה עלי יד ה' ויוציאני ברוח ה' ויניחני בתוך הבקעה והיא מלאה עצמות. אלה דברי יחזקאל שקוראים בהפטרת שבת חול המועד פסח.

בימינו אנו עומדת לפני עינינו הרוחניות "בקעת עצמות" של השואה בת-ימינו, של הדור שלנו... עשה מיליונים, שיטת בשרנו, בשר עם ישראל.

מיליון וחצי ילדים שנשרפו בכבשנים. צבא אין-סופי של צעירים וזקנים, אנשים ונשים, מדענים ופועלים, רבנים ואפיקורסים, עמודי און-סוף של חבלי ג'הינום, כבשים בהם נשרפו מיליוני גופות אנשים, תאי גזים, דם נשפך כמים ברחובות הכפרים והערים, קברים משו-מכים בהם מצוברים אלפי מתים שנפכו ברע, במלחמות, מבעו ונחנקו ברכבות מות, אנשים שהשתמשו בהם "חוק-רים" כמו בחזירי-ים לניסויים, בעודם חיים, אנשים שותלו בווי המתבחים.

וכמה אפשר עוד למנות! מי יכול למנות קברות אחי-נו? ומי יעיד למנות את אלה שנשארו בלי קברים? אלה שנכנסו "דרך השער" ויצאו דרך הארובות? ושוב נשאלתי: "אתם רוצים לערב ולחייב אותנו?" והנה תשובתנו: אנחנו לא ערבנו, לא סבכנו ולא חייבנו אף פעם עמים. אילו עשינו דבר כזה, הרי כהיטלר היינו. הוא שרף באורדור סיר גלאן בלי-דיצה אלפי אנשים "מעורבים" בעד "כשעים" של אחרים אנחנו מבכים את אחינו הקדושים שנהרגו בשואה. מי האשמים? אלה שגררו את הארץ לצד היטלר, התלן הן של העם הרומני והן שלנו. אנחנו מפרידים ברורות בין אלה ובין העם הרומני. אויבנו, שונאינו, הני-אופשיסטים שרוצים להחיות את השואה, את האביה, רוצים לעשות את הריאליטציה שלו.

אנחנו לא מתערבים בפוליטיקה. אנחנו קבלנו בסבר פנים יפות גם את מר קופוסו, שאנחנו מעריצים אותו בעד עמדתו הישרה במאבק נגד האנטישמיות וכמו כן, גם ראשי מפלגות אחרות מהאופוזיציה. מצטערים אנו שהם אינם כה כיום בטכס אזכרת השואה. הפוליטיקה היחידה שלנו היא: הגנת הקהילות.

אני רק שואל את עצמי: איך זה אפשר לערב אותנו בפוליטיקה? האם זה נורמלי, האם זה טבעי שמה ש-היה בלתי אפשרי תחת המשפטים הקודמים, במשך 600 שנה, יהיה אפשרי בדמוקרטיה? נשיא המדינה קבל את הזמנתנו. ובא בפנים הראשונה לכת-הכנסת להשתתף בטכס האזכרה. זהו העם הרומני, שונכס בפתח בית קד-שנו. האם לא מגיע לו להעריך אותנו? האם לא מגיע לו להיות אסיר-תודה לו?

אני תמה על דבר אחר. הלילה שעבר, בפטריארכיא, ראשי האופוזיציה עמדו על יד נשיא רומניה. האם מה שהיה אפשרי בחצות הלילה בפטריארכיא, אי אפשר ב-אותו יום, לאור היום בבית-הכנסת?

ודאי שקורים הרבה דברים שאנחנו לא מרוצים בהם. אנחנו לא מסתירים אותם. מוחים אנחנו נגד העובדה שלא נוקטו האמצעים החוצצים להגנת כבודנו וקיי-נו. מנו. הנשיא הוא דמוקרט ובכן הוא מאזין למחאותנו. כאשר משוחחים, הוא מקבל אותנו בהבנה ובהומיות. הנכס רוצים לדעת למה אני יכול לשחק בפני השוח-רים של הפשעים בימינו? אפשר לכם איך מת סבי, איש בן 82 שנים. מלט יחד עם 72 בני משפחתנו (5 בנות, בן ואשתו וילדים) ונחבא ביער, שם חי 18 חדשים, עד שהגרמנים גילו שיהודים שם נחבאים ואז הצטרכו לבדרי המשוחתת בהן חיו שנה וחצי. הגיעו לנהר ושם כולם עברו אותו, מלבד סבי. הוא לא יכול. קרוב לשם היה בית קברות יהודי. התחנן סבי לפני צאצאיו: "הצילו את נפשתיכם. אני אמצא לי מקום נוחה כה-בבית-קברות יהודי". מתו כולם. ילד אחד נזרק בנה-הל צוענים. שאגיד לכם איך נשרף באוישוויץ אחי, הרב של העיר התיא, אליה רזון, אשתו ושתי בנותיו? קלרה אחותי, בעלה וילדיהם? אתם מתפללים שאנחנו מוחים? האם ישנו לב יהודי שאינו שותת דם?

ז'אן פול סארטר נתן אחת ההגדרות של העם היהודי: "זה הוא העם שאינו נותן לאנושות להרדם. הוא צדק. אנו מצטערים, אבל כל זמן שנחיה, לא ניתן לאנושות להרדם. לשכב בשאנויות, לשכוח את הפשעים הנוראים שבוצעו נגדנו על ידי כולם. כל המנהיגים, לא רק היטלר וחסידיו, אלא כל מנהיגי "העולם החופשי" א-שמים. עמדו בחיוב ידים ולא הניעו אצבע לעזור, או לעקב את הרצח ותחת עיניהם השמידו עלי משעמנו. בושינגטון תהיה הזדמנות לנשיא רומניה לראות את הטרגדיה הכבירה שלנו. שם ימצא מסמכים, תמונות, הוכחות שמטרים להשתק את פיות אלה שמעידים להצהיר "שהשואה המצאה יהודית היא".

בושינגטון. עשרות ראשי מדינה וכל העולם כולו ידעו מהאחריות הענקית שעברה את מצפון האנושות ע"י השואה שלא עצרו בעדה.

בושינגטון ילמדו לקח מההיסטוריה שהאנושות לא תחזור עוד על הפשע שלא עקבו את הרצח בעוד זמנו. אני מסיים על ידי הכרת תודה לכבוד הנשיא, בעד מ-אמציו לחסל את האנטישמיות ושונות זרים. אני מביע את התקווה שהפעם מאמציו ילאו פרות, פעולות מעשיות, שיצליח לעשות כל מה שאפשר כדי שערכו וזכויותיו יכובדו, כדי שאלה שעוד שרדנו נוכל לתרום לבריחת מולדתנו המשותפת רומניה.

בכ"ז בניסן ש.ז. (18 אפריל 1993) התקיימה בבי"כ הכורלי בבוקרשט, אזכרת יום השואה. ונאו את דברם כבוד הנשיא של מדינת רומניה, יון איליאסקו וכבוד הרב הראשי ונשיא ועד הקהילות היהודיות, ד"ר דוד משה רוזן. המס נסתיים על ידי תהלוכה, בה השתתפו ראשי קהילה ואורחים, ובראשם הנשיא איליאסקו וכבוד הרב הראשי.

לפני תהלוכה עם שמות הגיבורים שנפלו בשדה הקרב למען חרות רומניה, ולפני האנדרטה המוק-דשת לקדושים יהודים שהשואה ברומניה, שנמצאת בפני בית הכנסת הכורלי. נערכו תפילות לזכר הגיבורים ולזכר הנרצחים על קידוש השם במשך הדיקטטורה הפאשיסטית ברומניה.

נאומי של נשיא רומניה בטכס האזכרה

קרוניקה של אורטליוס, בה רשום שחילים יהודים לחמו בין הת-ילים של מיהאי הגיבור והוש-מדו יחד עם כל חילי מיהאי א-חרי רציחתו של מיהאי הגיבור. בין ראשי המהפכה משנת 1848, היו גם הצעירים דבבו איסקו-קסקו ו-ק. הניאל רוזנצטל. ידוע האמבולנס "ציון", שכלל בו שש מרכבות סניטריות, ואחת לאספקה האמבולנס השתתפה בגבורה במל-חמת העצמאות של רומניה בשנות 1877-1878. במלחמת העולם ה-ראשונה, לפי הנתונים הסטטיס-מיים שפורסמו במונטוריו או-פיציאל, גויסו כעצב הרומני 23.000 יהודים. מהם נהרגו 8887 ו-740 נפצעו ו-825 קברו על-יש.

הבאתי רק כמה נתונים כדי להרגיש שאנחנו לא שכחנו ושא-נחנו מעריכים את תרומת האוכ-דוסיה היהודית בארצנו. כדי ליצור ולשמור את שלמות העצ-מות של רומניה. ההיסטוריה רש-מה גם את תרומת היהודים להת-פתחות כלכלית, מדעית, תרבותית ואומנותית של ארצנו. גם היום, בתקופה הקשה של המרצבזיה, היהודים אזרחי רומניה משת-פים באופן אקטיבי, בקשרות, לה-גברת הכלכלה, בהישיגים מדעיים, אומנותיים ותרבותיים של אר-צנו.

בתנאים ההיסטוריים הנוכחים, יעוצב מדינת צדק נמצא בהתפת-חות. הקונסטיטוציה של הארץ מבטיחה שוויון כל האזרחים. בלי הבדל גזע, לאום, מקור אתני, שפה, דת, השתייכות פוליטית, רכוש, מין או מקור סוציאלי. מכריזה שרומניה היא מולדתנו המשותפת ובלתי ניתנת להפרדה. מדינתנו מבטיחה לאנשים המיועדים הלא-ומיים, את הזכות להתפתחות וה-בעת הזהות האתנית, תרבותית, לשונית ודתית.

על יסוד התוקפים האלה, מנוי וגמור אתנו לעשות כך שהתוקפים יתכבדו ורקחת אמצעים שיכולים לתלם ולהעניש כל אפליה על יסוד גזע, מקור אתני או אמו-נה דתית. ברות זו, אני מבטיח לאזרחיה היהודים שרומניה שנמשך להאבק בכל מרצנו, נגד הפשעים הקסנופוביים, אנטישמיים ולהגן בכל האמצעים של מדינת צדק, על כבוד כל אזרחי הארץ. בלי הבדל אתני או דתי.

המרגריות של ההיסטוריה שאנ-נו מאזכרים בהרצה עדיינים ל-הוות לקח איך להיות כדי לעקב חזרתם.

באימונינו ובעיד ארצנו, בחיים טובים יחדו והקידמה הכלכלית, אני מאתל לכורכם אושר, שלום.

18 באפריל 1993

טכס המאחד אותנו היום כדי ל-זכור את הקדושים שהושמדו על ידי הנאצים ושאר הפאשיסטים. טכסות לחמת העולם השנייה-מ-עור אותנו להרכיז ראשינו ב-הדלת לזכר הניספים.

לפי עמי איירופה ועמים רבים נערכו טכסות מהמרגריות של המל-חמה, ונזקים ענקיים של ערכים מדיניים ונפשות אדם, אבל המל-חמה של העם היהודי היא קיו-דת במינה.

אנושות אינה יכולה ואסור לה לשכוח שהשואה היסטוריה מות-שמה מיליונים יהודים כעצ-נו ימים נוראים, ביניהם מיליון ילדים, שנשרפו בכבשני אש-שו-היום של שוורגה נגד העם הזה רש-ההיסטוריה של הצביליזציה. כך שחור שמכירתו אותנו לחשוב על התנאים ביחס לקשרים בין-גזניים ובכלל, ליחסים בין הע-מים, הפשעים המטוענים נגד עם נעדרו לאנושות ערכים רוחניים וחמריים אלוותיים מורשעים כ-יום על ידי כל העולם התרבו-תי. המדינות חייבות לאמץ א-מ-עמים עשירים להכשיל חזרתם של מרגריות כאלה.

עם שזה שלושת אפרי שנה יס-דינה, ובנה מחדש אחד הערים העתיקות בהיסטוריה - יריחו, הוכרת על ידי מצוקות ההיסטו-ריה, לחיות אפרי שנה בגלות. מורד, מושפל, מחוסר מגן, מושפך על מדרות אש כדי לעזוב את אמונתו ולאבד את זהותו. העם היהודי שמר על אמונת אבותיו, וקיווה בלי הרף לבנות מחדש את מדינתו הלאומית. כיום יש לו לעם היהודי מדינתו, מדינת ישראל.

היהי בישראל וראיתי אותה. הכרתי בניזאים, מדענים, אומ-נים ואנשי תרבות ישראלים. שו-חתי עם אנשים פשוטים. התרשם-תי עמוקות מהמצאון לחיים של עם תרזן, שהפך סלעים ומדבריות לארץ פורחת, עם כלכלה התתרו-ית, עם מדענות רבות בעלי ערך רב. הרבה יהודים יוצאי רומ-ניה, שנתנו את תרומתם החשובה לבניין ארץ ישראל, מוכיחים את האמת לארץ מולדתנו ומחזקים עם תרבים תרבותיים רומניים עם טעמים, כתבי-עת וספרים שמו-פיעים ברומניה.

יחסים בין היהודים והרומנים עשירים במשך מאות בשנים, הם ברי קיימא. חוז מזה, רומניה יכולה להתפאר שיש לה יחסים דיפלומטיים בבתי פוסקים עם ישראל מאז כינונה, ועד היום ההתחייבות האלה עוברים כיום ומשתלמת לשת

בעבר ההיסטוריה של רומניה, היהודים הוכיחו אהבה ומסירות לארצם שקיבלה אותם בסבר פנים יפות. אני יכול להזכיר את ה-

יון איליאסקו
נשיא מדינת רומניה